

DIANA WYNNE JONES

GIOI PHU THE THUY

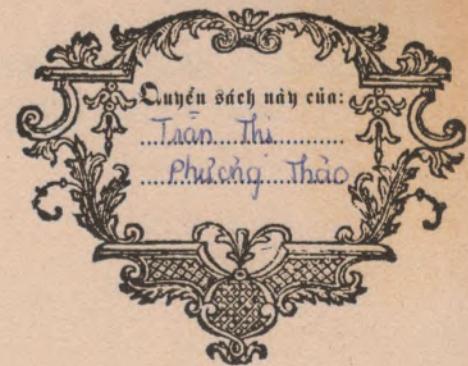

Tập 6

NHỮNG
GIẤC MƠ
KỲ Bí

NHA XUẤT BẢN TRẺ

Quyển sách này của:

Taân... Thi.....

Phúc... Thảo

DIANA WYNNE JONES
ANH VIỆT dịch

**NHỮNG GIẤC MƠ
KỲ Bí**

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

*Trong 5 tập đầu, các bạn
đã làm quen với Chrestomanci.*

*Đó chỉ là một tước hiệu,
dành cho những phù thủy đại tài
có tới chín mạng sống.*

*Nhưng trước khi trở thành
một Chrestomanci,
ai cũng đã từng
là một đứa trẻ.*

*Và Chrestomanci của chúng ta
có tên lúc nhỏ là Christopher
với những chuyện ly kì
mà sau đây bạn sẽ được biết...*

CHƯƠNG MỘT

Hải mất rất nhiều năm Christopher⁽¹⁾ mới chịu thuật lại cho ai đó những giấc mơ của mình. Đó là vì nó đã phải sống trong căn phòng dành cho trẻ con trên đỉnh một tòa nhà lớn ở Luân Đôn, và cứ vài tháng người ta lại thay đổi chị bú châm sóc nó một lần.

Hiếm hoi lắm nó mới gặp mặt ba mình. Từ bé, Christopher đã hãi hùng nghĩ rằng biết đâu một ngày nào đó nó sẽ gặp ba mình rảo bộ ngoài công viên mà không nhận ra ba. Vào những ngày hiếm hoi khi ba từ Thành phố trở về trước giờ nó phải đi ngủ, nó thường quỳ xuống nhìn qua

1. Christopher: Critx-tốp-phơ

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

những thanh lan can, hy vọng khắc ghi được khuôn mặt của ba. Tất cả những gì nó ghi nhận được chỉ là một thân hình thấp thoáng trong bộ áo choàng tu sĩ với mớ tóc mai đen được chải chuốt kỹ lưỡng, đang đưa chiếc nón đen chót cao cho anh người hầu, rồi sau đó là hình ảnh một đường ngôi trắng thẳng thướm giữa mái tóc đen, khi ba bước nhanh lên cầu thang, vượt ra khỏi tầm nhìn của nó. Ngoài việc ba cao lớn hơn gần hết đám gia nhân, Christopher chẳng biết gì nhiều hơn về ba mình nữa.

Có vài tối, mẹ đứng trên cầu thang để đón ba, bộ váy lụa rộng với vô vàn diêm và ren che khuất cả tầm nhìn của Christopher. Mẹ lạnh lùng bảo anh hầu:

"Đi mà nhắc ông chủ của anh là tối nay sẽ có một cuộc tiếp khách ở nhà và yêu cầu ông ấy nên sắm vai người chủ chí ít là một lần trong đời."

Khuất sau bộ cánh thùng thình của mẹ, ba thường đáp lại bằng một giọng trầm trầm, ảm đạm:

Những giấc mơ kỳ bí

"Nói với bà ấy rằng tối nay ta có hàng đồng việc phải đem về làm. Bảo bà ấy rằng lẽ ra phải báo cho ta biết trước chớ!"

"Đi mà nói với ông chủ của anh rằng nếu ta mà báo sớm cho ông ấy thì ông ấy sẽ tìm cớ để không có mặt ở đây. Hãy lưu ý ông ấy rằng công việc của ông ấy là do tiền của ta đầu tư và ta sẽ rút lại tiền nếu như ông ấy không chịu làm cho ta cái việc nhỏ nhoi này."

Mẹ nói với anh hầu như thế.

Rồi ba thường sẽ thở dài:

"Thôi được rồi. Nói với bà ấy rằng ta lên thay đồ dây, nhưng trong tâm trạng bất bình. Và hãy yêu cầu bà ấy tránh đường cho ta lên."

Trước sự thất vọng của Christopher, mẹ chẳng bao giờ chịu nhường đường. Mẹ luôn nâng váy, bước lên thang trước ba để đảm bảo rằng ba sẽ phải làm theo như mẹ muốn. Mẹ có đôi mắt lớn long lanh, một thân hình hoàn hảo và những lọn tóc xoăn nâu óng mượt. Các chị vú nói rằng mẹ của Christopher là một giai nhân. Ở

độ tuổi của nó, Christopher nghĩ cha mẹ của ai thì cũng đều như thế cả; nó chỉ mong sao mẹ để cho nó thấy được rõ ba, cho dù chỉ một lần.

Nó lại nghĩ rằng ai ai cũng có những giấc mơ kiểu giống như nó. Nó vẫn cho rằng những giấc mơ ấy thật ra chẳng có gì đáng để nhắc tới. May mắn mơ luôn khởi đầu hệt như nhau: Christopher ra khỏi giường rồi đi bọc quanh góc tường của phòng ngủ đêm cho trẻ con, nơi có chiếc lò sưởi nhô ra. Rồi nó sẽ bước ra ngoài một lối đi sỏi đá trên sườn dốc của một thung lũng. Thung lũng ấy xanh và dốc, với một con suối ở giữa, chảy từ thác nước này đến thác nước khác, nhưng Christopher chẳng bao giờ cảm thấy có gì hay ho để lẩn theo con suối xuống thung lũng. Thay vào đó, nó hướng theo lối lên phía trên, bọc qua một tảng đá lớn, đi vào phần đất mà nó luôn nghĩ là Điểm-Năm-Giữa. Christopher đoán đó có lẽ là một phần của thế giới còn sót lại từ trước khi có người đặt chân đến và làm cho thế giới trở nên quy củ như bây giờ.

Những khối đá đủ loại hình thù chông chất ngả nghiêng đủ mọi hướng. Một số rất cứng và dốc tuột, một số lại chất lên nhau chông chênh, chẳng tảng nào có hình thù rõ ràng. Cũng chẳng có màu sắc nào rõ rệt – phần lớn các tảng đá mang một thứ màu nâu xấu xí mà người ta vẫn thường thu được khi trộn lẫn lung tung các màu sắc trong hộp vẽ. Luôn luôn có một màn sương ẩm vô hình lửng lơ quanh nơi này, thêm sự huyền hoặc vào cho tất cả mọi thứ. Không thể nào thấy nổi bầu trời ở đây. Thật vậy, đôi lúc Christopher nghĩ có lẽ bầu trời không hề có: nó có một ý tưởng rằng những tảng đá cứ chất lên, lên mãi, thành một mái vòm lớn ở trên đầu – nhưng khi nó nghĩ kỹ về mái vòm đó thì xem chừng như là không thể được.

Christopher luôn biết rằng trong giấc mơ nó có thể từ Điểm-Năm-Giữa đi đến Gần-Như-Bất-Kỳ-Đâu. Nó gọi chốn đó là Gần-Như-Bất-Kỳ-Đâu bởi vì đó là một chốn có vẻ như không muốn để ai lọt

Những giấc mơ kỳ bí

Một số rất cứng và dốc tuột, một số lại chất lên nhau
chồng chênh, chẳng tầng nào có hình thù rõ ràng.

vào. Chốn ấy cũng rất gần, nhưng Christopher luôn thấy mình cứ bị đẩy khỏi nơi ấy. Nó thường bắt đầu bằng trượt, trườn, rồi nhích người qua những khối đá ẩm thấp nhấp nhô, xong lại trèo lên tuột xuống. Cứ thế cho đến khi nó phát hiện ra một thung lũng khác và một lối đi khác. Có đến hàng trăm thung lũng và lối đi như thế. Nó gọi chúng là các Bất-Kỳ-Đâu.

Các Bất-Kỳ-Đâu này phần lớn khác xa với Luân Đôn. Chúng nóng hơn hoặc lạnh hơn, với những cây cối lạ lùng và những ngôi nhà lạ lùng. Người dân ở những nơi ấy thỉnh thoảng trông cũng bình thường, có khi da của họ lại xanh xanh hoặc đỏ đỏ và mắt của họ trông rất lạ, nhưng họ luôn rất tử tế với Christopher. Mỗi lần mơ, nó lại có một cuộc phiêu lưu mới. Trong các cuộc phiêu lưu náo nhiệt, những cư dân đó giúp nó thoát khỏi những cǎn hǎm của những tòa nhà kỳ lạ, hoặc nó giúp lại người ta chiến đấu hay vây bắt những con thú nguy hiểm. Còn trong

T HẾ GIỚI PHÙ THỦY

những cuộc phiêu lưu yên tĩnh, nó được ném những món ăn mới và người ta tặng cho nó đồ chơi. Christopher đánh mất hầu hết các món đồ chơi khi bò về qua mấy tảng đá, nhưng nó cũng xoay xở đem về được một chuỗi hạt vỏ ốc sáng bóng mà mấy cô ngọc đã cho nó. Sở dĩ nó đem về được là bởi vì nó có thể deo chuỗi ở quanh cổ trong khi leo trèo.

Nó đã nhiều lần đi đến Bất-Kỳ-Đâu có các cô ngọc. Nơi ấy có biển xanh và cát trắng, đào và xây quả tuyệt cú mèo. Ở đấy có những con người bình thường, nhưng Christopher chỉ nhác thấy họ từ xa. Các cô ngọc đến ngồi trên các tảng đá nhô khỏi biển và khúc khích cười cợt nó khi nó xây những tòa lâu dài bằng cát.

"Ô Clistoffer¹¹ !" họ rủ rỉ bằng những giọng ngọt ngon nghịu.

"Nói cho tụi trí biết điều gì khiến người ta gọi em là clistoffer đi."

Rồi cả đám họ phá lên cười sặc sụa.

1. đọc sai của Christopher.

Các cô ngọc đến ngồi trên các tảng đá
nhô khỏi biển...

Họ là những cô gái duy nhất mà nó thấy không mặc quần áo. Da của họ màu lá cây xanh xanh và tóc của họ cũng thế. Nó thấy thích phần chân của họ, không phải là chân nữa, mà là những chiếc đuôi bạc, có thể quẫy đậm giống như cá, làm tung toé những làn nước mạnh lên khắp người nó. Chẳng bao giờ Christopher thuyết phục nổi họ rằng nó không phải là một con thú lạ có tên gọi là clistopher.

Mỗi lần nó từ chối Bất-Kỳ-Đâu ấy về, chị vú mới nhất lại than phiền về chuyện nó tha về giường bao nhiêu là đất cát. Các chị vú lại càng than phiền rầm rĩ hơn khi phát hiện ra bộ đồ ngủ của nó lấm đầy bùn, ẩm ướt và rách mướp do leo qua Điểm-Nầm-Giữa. Thế là nó bèn lấy một bộ đồ khác, mang ra lối đi đất đá rồi để sắn lại đó để thay vào. Cứ khoảng một năm thì nó lại phải thay một bộ đồ mới khác, tại vì nó đang tuổi lớn, không còn mặc vừa bộ đồ rách mướp và lấm bùn của năm ngoái, nhưng các chị vú cứ thay đổi thường xuyên đến mức chẳng ai

trong họ để ý thấy chuyện này. Họ cũng chẳng để ý đến những món đồ chơi kỳ lạ mà nó mang về trong suốt nhiều năm. Có một con rồng lên dây cót, một con ngựa mà thực ra là ống sáo, và chuỗi hạt của các cô ngốc mà nếu nhìn gần thì sẽ thấy là một xâu những sọ hạt trai bé tí.

Christopher hay nghĩ về các cô ngốc. Nó nhìn đôi chân của chị vú mới nhất và nghĩ giầy của chị ấy sao mà lớn thế, đủ để giấu được một cái đuôi cá trong đó, và không biết chị có một cái đuôi cá không. Nhưng chẳng ai có thể thấy được gì hơn ở các cô gái do họ cứ mặc những bộ váy thùng thình hoặc quá kín. Vậy là nó cứ thắc mắc hoài, nếu chỉ có một chiếc đuôi mềm và bụ thay cho chân, thì làm cách nào mẹ nó và chị vú có thể bước đi được?

Cơ hội để nó tìm hiểu đến vào buổi chiều khi chị vú mặc cho nó một bộ đồ thủy thủ đáng ghét rồi đưa nó xuống phòng sinh hoạt. Mẹ và vài cô gái nữa đang ở đó với một bà được gọi là cô

Baggett⁽¹⁾, vốn đâu là chị họ của bà. Bà ta xin gặp Christopher. Christopher nhìn chiếc mũi dài và những nếp nhăn trên mặt của bà.

"Bà ấy có phải là phù thủy không hả mẹ?" nó lớn giọng hỏi.

Tất cả mọi người, trừ cô Baggett – trông lại còn nhăn nhúm hơn trước – cùng thốt lên:

"Suyt, đừng nói thế chứ, cưng!"

Sau đó, Christopher thấy mừng rằng mọi người đã quên băng mát nó. Nó lảng lặng nằm ngửa ra thảm rồi lăn hết từ cô gái này sang cô gái khác. Khi họ tóm được nó thì nó đang nằm ở dưới gầm chiếc tràng kỷ, ngực nhìn lên tầng váy lót của cô Baggett. Người ta giận dữ lôi nó ra khỏi phòng, còn Christopher thì rất thất vọng khi phát hiện ra rằng tất cả các bà đều chỉ có những cẳng chân dày cuội, ngoại trừ cô Badgett: chân bà ấy mảnh mai và có màu vàng như chân gà.

1. Baggett: Ba-get

Một lát sau, trong cùng ngày hôm đó, mẹ cho gọi nó vào phòng trang điểm. Mẹ đang rất bận bịu trước chiếc gương với đủ thứ chai lọ con con bằng thủy tinh. Phía sau lưng mẹ, một chị thậm chí còn bận bịu hơn, bận bịu hơn rất nhiều so với các chị vú, đang chải những lọn tóc xoăn mượt của mẹ. Christopher thấy mắc cỡ vì đã phá đám tất cả những công việc ấy, do đó nó nhặt một lọ thủy tinh lên để che giấu sự bối rối.

Mẹ gay gắt bảo nó đặt cái lọ xuống.

"Tiền không phải là tất cả, con biết đấy, Christopher," mẹ giải thích. "Một địa vị tốt trong xã hội còn giá trị hơn nhiều. Cô Baggett có thể giúp cả hai mẹ con ta. Theo con nghĩ vì sao mẹ lại lấy ba con nào?"

Do Christopher đơn giản là không bao giờ nghĩ đến chuyện điều gì đã kết hợp ba mẹ nó lại với nhau, nên nó lại thò tay ra để nhặt lấy chiếc lọ. Nhưng nó sực nhớ ra kịp thời rằng nó không được phép sờ vào chúng, cho nên thay vào đó, nó nhặt

T H E G R O O R U T H Y

lên một mái tóc giả lớn. Tay nó lật giở mái tóc trong khi nghe mẹ trò chuyện.

"Con sắp sửa lớn lên trong gia đình rất tốt của ba và với những đồng tiền của mẹ," bà nói. "Mẹ muốn con hứa với mẹ ngay từ bây giờ rằng con sẽ nắm lấy địa vị của con trong xã hội, cạnh những người tốt nhất. Mẹ muốn con thành một vĩ nhân, Christopher à, con có nghe mẹ nói không đấy?"

Christopher đã bỏ cuộc, không cố hiểu xem mẹ mình nói cái gì nữa. Thay vào đó, nó vẫn vê mái tóc giả.

"Như thế để làm gì à?"

"Đừng có sờ tới tóc của mẹ," mẹ nó nói. "Nghe mẹ nói cái coi, Christopher. Điều rất quan trọng là ngay từ bây giờ con phải bắt đầu chuẩn bị mình cho tương lai đi thôi. Để cái mái tóc đó xuống ngay!"

Christopher đặt mái tóc xuống.

"Con cứ tưởng đó là con chuột chết," nó nói.

Những giấc mơ kỳ bí

Hình như mẹ nó đã bị lú lẫn thật, bởi vì Christopher khoái chí nhận ra rằng cái vật ấy quả thực là một con chuột chết. Mẹ và chị người hầu cùng hé tét lên. Christopher bị xua đi khi một anh hầu chạy vội tới cùng với một cây xèng.

Sau đó, mẹ rất thường gọi Christopher đến phòng trang điểm để nói chuyện với nó. Nó đứng dậy, tâm tâm niệm niệm rằng không được rờ tới đồng chai lọ, rồi lại nhìn hình chiếu của mình ở trong gương, và tự hỏi tại sao các lọn tóc xoăn của mình lại màu đen trong khi của mẹ lại là màu nâu đậm; tại sao mắt của mình giống như than, đen hơn hẳn mắt của mẹ. Và hình như bất kỳ lúc nào, khi câu chuyện của mẹ có vẻ trở nên đáng lo ngại, thì mọi thứ bỗng dừng lại: khi thì tự nhiên một con chuột chết khác xuất hiện, nhưng có khi lại là một con nhện cả gan buông mình xuống trước gương.

Nó hiểu rằng mẹ đang khẩn thiết lo lắng cho tương lai của nó. Nó biết nó sắp sửa phải nhập vào Hội với những con

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

người tốt nhất. Nhưng Hội duy nhất mà nó từng nghe nói đến là Hội Trợ giúp Bọn Tà đạo mà Chủ nhật nào ở Nhà Thờ nó cũng mất một đồng penny để quyên góp ủng hộ, và nó nghĩ là mẹ nó muốn nói đến cái Hội đó.

Christopher tiến hành những cuộc điều tra kỹ càng với chị vú có đôi bàn chân bụ. Chị ấy bảo nó rằng Bọn Tà đạo là bọn đã man ăn thịt người. Các Nhà truyền giáo mới là những người tốt nhất, và họ chính là những người bị bọn tà đạo ăn thịt. Christopher hiểu rằng khi lớn lên nó sẽ phải trở thành một nhà truyền giáo. Nó thấy những cuộc trò chuyện của mẹ càng lúc càng trở nên đáng lo ngại. Nó cầu sao mẹ chọn được một đường công danh khác cho nó.

Nó còn hỏi chị vú về những cô gái có phần chân giống như cá.

"Ồ, ý em là mấy nàng tiên cá ấy hả!" chị vú phá lên cười. "Không có thật đâu!"

Christopher cũng biết các nàng tiên cá là không có thật, bởi vì nó chỉ gặp được

Những giấc mơ kỳ bí

họ ở trong mơ. Giờ thì nó tin tưởng rằng nó sẽ được gặp cả Bọn Tà đạo nếu nó lạc vào một Gần-Như-Bất-Kỳ-Đâu không ra gì. Có một thời gian, nó sợ gặp Bọn Tà đạo đến mức mỗi lần đi đến một thung lũng mới từ Điểm-Nằm-Giữa, nó lại nằm bẹp xuống, cẩn thận xem xét cái Bất-Kỳ-Đâu mà nó đang hướng tới. Nhưng sau một hồi lâu, thấy chẳng ai tìm cách ăn thịt nó, nó định ninh rằng Bọn Tà đạo hẳn phải sống ở một Bất-Kỳ-Đâu mà không ai đến được, thế là nó bèn quyết định thôi lo lắng cho đến khi nào nó lớn hơn cái đᾶ.

Khi nó lớn hơn một chút, những người sống trong các Bất-Kỳ-Đâu thỉnh thoảng lại cho nó tiền. Christopher đã học được cách từ chối những đồng tiền cắc. Chỉ cần nó chạm đến chúng là mọi thứ dừng cả lại. Nó sẽ rơi uy chay xuống giường và choàng tỉnh, ướt sũng mồ hôi. Có một lần chuyện đó xảy ra khi một cô gái đẹp (làm nó nhớ đến mẹ nó) thử đùa bỡn đeo bông tai cho nó. Christopher lẽ ra đã hỏi chị vú có đôi chân bụ chẳng về chuyện

này, nhưng chị ấy đã ra đi từ lâu. Hầu như các chị vú tới sau này, mỗi khi nó hỏi chuyện, thì chỉ nói cộc lốc:

“Đừng có quấy chị... Chị đang bận mà!”

Cho đến khi biết đọc, Christopher vẫn nghĩ đó là chuyện thường tình với tất cả các chị vú: họ ở chừng một tháng, bận tới mức không thể mở miệng nói chuyện được, rồi sau đó có mở miệng thì chỉ để nói những lời càu nhau, xong cuối cùng đi mất biến. Cho nên nó rất lấy làm ngạc nhiên khi đọc truyện nói về những lão bộc sống cả đời với các gia đình và thỉnh thoảng lại còn được một người nào đó đề nghị kể lại những câu chuyện dài dòng (thường là rất nhảm chán) về quá khứ của các gia đình ấy. Còn trong nhà nó, chẳng có người giúp việc nào ở lâu quá sáu tháng.

Về lý do vì sao người giúp việc không ở lâu được thì hình như là vì mẹ và ba chỉ nói chuyện qua lại với nhau thông qua những anh hầu phòng. Thay vì nói thẳng

với nhau, họ nhờ những người giúp việc chuyển cho nhau mấy mẩu giấy ghi những lời nhắn qua nhắn lại. Do cả mẹ lẫn ba chẳng bao giờ nghĩ đến chuyện dán kín lại mấy mẩu giấy đó, nên sớm muộn gì cũng sẽ có ai đó vác lên tận phòng con nít và đọc lớn cho chị vú nghe. Qua đó Christopher biết được rằng mẹ luôn luôn ngắn gọn và đi thẳng vào vấn đề.

“Yêu cầu ông Chant không hút xì-gà trong phòng của mình.”

Hoặc,

“Đề nghị ông Chant lưu ý rằng chị giúp việc mới phụ trách việc giặt giũ đã than phiền về mấy lỗ thủng trên áo của ông.”

Hoặc,

“Ông Chant đã gây rắc rối quá chừng vì đã bỏ dở giữa chừng Tiệc Điểm Tâm.”

Ba thường để các lời nhắn tích tụ lại rồi trả lời một lúc bằng giọng điệu phẫn uất.

T HẾ GIỚI PHÙ THỦY

Miranda thân mến,

Tôi thích hút nơi nào thì tôi hút, và việc giải quyết hậu quả là phần hành của cái cô giúp việc lười biếng ấy. Nhưng sự thái quá của bà trong việc thuê mướn những kẻ vô công rồi nghề ngốc nghênh và những kẻ cục mịch thô lỗ đó chỉ là để thỏa mãn lòng ích kỷ của chính bà chứ chẳng bao giờ vì sự thoải mái của tôi. Nếu bà muốn tôi ngồi lại trong các buổi tiệc tùng của bà thì hãy ráng kiểm người đầu bếp nào biết phân biệt thịt heo xông khói với giày cũ và biết kèm chế không luôn miệng phát ra những giọng cười khúc khích ngu xuẩn ấy.

Những mẫu trả lời của ba thường khiến những người giúp việc bỏ đi chỉ hôm trước hôm sau.

Christopher rất thích thú với nội dung các lời nhắn. Về phương diện nào đó, ba có vẻ "nhiều nhân tính" hơn, cho dù lời lẽ ba có gay gắt đến thế nào. Cho nên, thật là một đòn giáng choáng váng cho Christopher khi nó bị tách khỏi những

Những giấc mơ kỳ bí

mẫu giấy nhắn tin đó do sự xuất hiện của cô giáo dạy trẻ đầu tiên.

Mẹ cho gọi nó tới. Mẹ đang khóc.

"Ba cửa con lần này quá đáng lầm rồi," bà nói. "Chăm lo giáo dục cho con cái là việc của người mẹ chở. Mẹ muốn con đến học một trường tốt, Christopher ạ. Đó là điều quan trọng bậc nhất. Nhưng mẹ không muốn bắt buộc con học. Mẹ cũng muốn con say mê hoa lá nữa chở. Vậy mà ba con cứ phá bĩnh bằng những ý kiến quái đản, rồi ông ấy lén lút dâm sau lưng mẹ bằng cách bổ nhiệm cái cô dạy trẻ này, mà chỉ cần hiểu ba con một chút là biết ngay cái cô này cũng khủng khiếp ra sao! Ôi, con trai tội nghiệp của mẹ!"

Christopher hiểu ra rằng cô dạy trẻ là bước đầu tiên để huấn luyện nó trở thành nhà truyền giáo. Nó cảm thấy vừa trọng đại vừa lo lắng. Nhưng khi cô dạy trẻ đến, thì hóa ra cô ta cũng chỉ là một phụ nữ tẻ nhạt với cặp mắt hồng hồng, quá sức kín kẽ để có thể trò chuyện. Rồi,

TẾT Gió Phù Thủy

trước sự hân hoan của mẹ, cô ta chỉ ở lại được có một tháng.

"Giờ thì mẹ mới có thể thực sự bắt tay vào dạy dỗ con đây," mẹ nói. "Mẹ sẽ đích thân chọn cô dạy trẻ kế tiếp cho con."

Suốt hai năm sau đó, mẹ đã lặp lại câu này rất thường xuyên, bởi lẽ các cô dạy trẻ cứ đến rồi đi hết như các chị vú hồi trước. Tất cả bọn họ đều là những phụ nữ tẻ nhạt, kín kẽ, và Christopher cứ lẩn lộn lung tung những cái tên của họ. Nó quyết định rằng sự khác biệt chính giữa cô dạy trẻ và chị vú là cô dạy trẻ thường bật khóc trước khi ra đi - và đó cũng là dịp duy nhất mà họ nói lên điều gì đó lý thú về ba mẹ.

"Cô xin lỗi đã cư xử với em như thế," cô dạy trẻ thứ ba - hay cũng có thể là thứ tư - gạt nước mắt nói:

"Bởi vì em là một bé trai dễ thương, dù em có hơi xa cách, nhưng chỉ vì cái bầu không khí trong ngôi nhà này... Mỗi tối

Những giấc mơ kỳ bí

ông ấy ở nhà - Tạ ơn Chúa diều này cũng hiếm hoi thôi - cô đều phải ngồi chung bàn ăn với họ, im như thóc. Rồi bà ấy chuyển cho cô tờ nhẫn để đưa cho ông ấy, và ông ấy chuyển cho cô tờ khác để đưa lại bà ấy. Rồi họ mở mày tờ nhẫn ra, và hầm hầm nhìn nhau rồi nhìn sang cô. Cô không thể ở thêm ngày nào nữa đâu!"

Cô dạy trẻ thứ chín - hay cũng có thể là thứ mười - thậm chí còn nói lộ ra nhiều hơn:

"Cô biết họ thù ghét nhau," cô thốn thức, "nhưng bà ấy chẳng có lý lẽ gì để thù ghét luôn cả cô! Bà ấy thuộc dạng phụ nữ không thể dung nạp những phụ nữ khác. Và bà ấy là một phù thủy, cô nghĩ thế - Cô không chắc lắm, vì bà ấy chỉ làm những chuyện lặt vặt - còn ông ấy thì chí ít cũng mạnh mẽ không thua kém gì bà ấy. Ông ấy thậm chí có thể là thầy bùa. Giữa họ với nhau mà họ còn tạo ra một bầu không khí như thế đấy - chẳng trách gì họ chẳng giữ chân được một người giúp việc nào!Ồ, Christopher,

THẾ GiỚI PHÙ THỦY

hãy thứ lỗi cho cô vì đã nói năng như thế
về ba mẹ của em!"

Tất cả các cô dạy trẻ đều xin Christopher
thứ lỗi và nó luôn sẵn lòng thứ lỗi cho
họ, bởi lẽ giờ đây đó là những dịp duy
nhất để nó nghe ngóng tin tức về ba mẹ
nó. Điều đó gây cho nó có cảm giác tiêng
tiếc rằng có lẽ cha mẹ của những đứa bé
khác không giống như thế. Nó cũng biết
chắc rằng một cuộc khủng hoảng nào đó
đang bén mầm. Tia sét thầm lặng của
cuộc khủng hoảng ấy lan đến tận phòng
học, dù các cô dạy trẻ không còn để nó
la cà với những người giúp việc nữa.

Nó còn nhớ cái đêm cuộc khủng hoảng
bung nổ, bởi lẽ đó là đêm mà nó đi đến
một Bất-Kỳ-Đầu, ở đó một người đàn
ông dưới chiếc dù màu vàng tặng cho nó
một chiếc giá đèn cầy hình những quả
chuông nho nhỏ. Vật ấy đẹp đến mức nó
quyết tâm đem về nhà. Nó dùng răng
ngoạm chiếc giá khi trườn qua các vách
đá của Điểm-Nằm-Giữa. Khi nó thức dậy,
nó đã rất mừng rõ thấy vật ấy nằm trên

Nó dùng răng ngoạm chiếc giá khi trườn qua các
vách đá của Điểm-Nằm-Giữa

giường. Nhưng trong nhà có một cảm giác rất khác lạ. Cô dạy trẻ thứ mươi hai đã gói ghém đồ đạc bỏ đi ngay sau bữa điểm tâm.

CHƯƠNG HAI

Christopher bị gọi vào phòng trang điểm của mẹ chiều hôm đó. Có một cô dạy trẻ mới đang ngồi trên chiếc ghế cứng duy nhất trong phòng. Cô mặc một bộ đồ tắm tím có màu xám xáu xí và khoác một chiếc nón trống còn xáu xí hơn mức bình thường. Đôi găng bằng bông tê nhạt của cô ta xếp lại bên trong chiếc túi xách nhạt nhẽo và đầu cô cúi gầm xuống như thể cô ta rụt rè hay là đang bị áp chế, hay cả hai không chừng. Christopher thấy cô ta chẳng có gì đáng phải để mắt tới. Trong căn phòng, nhân vật cần để mắt tới nhất là một người đàn ông đứng sau chiếc ghế mà mẹ đang ngồi. Một tay ông ấy đặt lên vai mẹ.

"Christopher, đây là anh của mẹ," mẹ vui vẻ nói. "Tức là bác Ralph⁽¹⁾ của con đấy."

Mẹ phát âm cái tên đó thành ra Rafe⁽²⁾. Phải đến hơn một năm Christopher mới phát hiện ra rằng cái tên mà nó gọi là Ralph chứ không phải Rafe.

Bác Ralph chiếm được hoàn toàn sự mến mộ của nó. Khởi đầu từ việc bác ấy đang hút điếu xì-gà. Những mùi hương của phòng trang điểm đã đổi khác đi, trộn lẫn với mùi khói thuốc đậm đà, khét như cháy, thế mà mẹ vẫn không hề phản đối, dù là bằng cách khụt khịt mũi. Chỉ riêng điều này thôi cũng cho thấy bản thân bác Ralph có vị trí quan trọng như thế nào. Rồi đến việc bác ấy mặc bộ đồ bằng vải tuýt, có màu rất mạnh mẽ, đầy cá tính, na ná màu lông cáo. Bộ đồ ấy hơi lùng thùng chõ này chõ nọ, nhưng lại ăn khớp rất đẹp mắt với cái màu sậm hơn lông chồn của mái tóc và đỏ hơn lông

chồn của bộ ria bắc Ralph. Christopher rất hiếm khi gặp được người đàn ông nào mặc đồ bằng vải tuýt và không để tóc mai. Điều này khiến nó càng yên chí rằng bác Ralph là một người đặc biệt. Như để hoàn tất bức chân dung, bác Ralph khoén một nụ cười với nó, trông rạng rỡ như ánh mặt trời giữa rừng thu. Đó là một nụ cười cuốn hút đến mức khuôn mặt của Christopher, gần như hoàn toàn tự động, cũng giân ra thành một nụ cười đáp trả.

"Chào bạn hiền," bác Ralph nói, nhả những cụm khói xanh trên mái tóc mượt của mẹ.

"Bác biết đây không phải là cách tốt nhất để một ông bác ra mắt một thằng cháu, nhưng bác đang thu xếp chuyện gia đình nhà ta, và bác e rằng bác sẽ phải thực hiện vài cú sốc mạnh, ví dụ như đem đến cho cháu một cô dạy trẻ mới và thu xếp để cháu nhập học vào mùa thu. Cô dạy trẻ ở kia kia. Cô Bell⁽¹⁾. Bác mong

1. Ralph: Ran-ph.
2. Rafe: Rây-ph

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

rằng hai cô cháu sẽ quý mến nhau. Ít ra là đủ mến nhau để thử lối cho bác."

Bác ấy nhoẻn một nụ cười rạng rỡ và dí dỏm với Christopher, khiến sự mến mộ của nó càng tăng nhanh. Dù vậy, Christopher vẫn ngờ vực liếc cô Bell. Cô ta nhìn lại nó, và trong khoảng khắc, một vẻ đẹp ngầm của cô ấy chợt như lộ ra ngoài. Rồi cô chớp hai hàng lông mi nhợt nhạt, thủ thỉ nói:

"Rất hân hạnh được làm quen với em," bằng một giọng cũng tẻ nhạt như bộ đồ cô mặc.

"Mẹ hy vọng cô ấy sẽ là cô dạy trẻ cuối cùng của con," mẹ nói.

Vì câu nói đó mà mãi sau này Christopher cứ gọi cô Bell là Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng.

"Cô ấy sẽ chuẩn bị cho con đến trường. Mẹ chưa muốn gửi con đi, nhưng bác của con nói... Dù sao thì một sự dạy dỗ tốt cũng quan trọng cho sự nghiệp của con và, không giấu gì con, Christopher à, ba của con kém cỏi đến phát bực mình trong chuyện tiền nong... mà đó là tiền của mẹ

Những giấc mơ kỳ bí

chứ có phải tiền ông ấy đâu, con cũng biết rồi đấy... và ông ấy gần như đã để mất sạch tiền bạc. May là mẹ có bác của con để nhờ cậy và..."

"Và một khi được nhờ cậy, bác không để ai thua thiệt," bác Ralph nói cùng một cú liếc mắt nhanh về phía cô dạy trẻ. Có thể bác không muốn cô ấy nghe những lời này.

"May sao, hãy còn dư khối tiền để gửi cháu đi học, và mẹ của cháu cũng sẽ thu hồi được một ít bằng cách ra sống ở nước ngoài. Mẹ cháu sẽ thích điều đó... đúng không nào, Miranda? Và cô Bell sẽ tìm được một chỗ làm khác với những lời giới thiệu huy hoàng. Mọi người rồi sẽ êm đẹp cả thôi."

Nụ cười của bác ấy đến với từng người một, đầy nhiệt tình và tin tưởng. Mẹ bật cười, chấm chấm nước hoa sau vành tai. Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng cũng hơi mỉm cười, làm cho vẻ đẹp ngầm của cô lại hiện lên phân nửa. Christopher cố nhoẻn một nụ cười nam nhi mạnh mẽ với

bác Ralph, bởi vì hình như đó là cách duy nhất để biểu hiện sự mến mộ to lớn, gần như không kỳ vọng, đang dâng lên trong lòng nó. Bác Ralph bật cười, một nụ cười nâu - vàng, và hoàn tất cuộc chinh phục Christopher bằng việc sục trong chiếc túi quần vải tuýt rồi dúi cho cậu cháu một đồng sáu pence mới, sáng loáng.

Christopher thà chết chứ không tiêu cái đồng sáu pence đó. Mỗi khi thay đồ, nó lại chuyển đồng sáu pence vào túi của bộ quần áo mới thay. Đó là một cách khác để biểu hiện sự mến mộ của nó đối với bác Ralph. Rõ ràng là bác Ralph đã vào cuộc để cứu mẹ khỏi phá sản, và điều này đã biến bác ấy thành người tốt đầu tiên mà Christopher từng gặp. Và trên hết tất cả, bác ấy là người duy nhất không phải là cư dân của Bất-Kỳ-Đâu chịu hạ cố nói chuyện với Christopher theo cái cách thân thiện, người và người với nhau.

Vì bác Ralp, Christopher cũng cố gắng yêu mến luôn cả Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng, nhưng làm được việc này thực chẳng dễ

chút nào. Cô ấy nhảm chán quá chừng đi. Cô có cái lối ăn nói nhạt nhẽo và dịu dàng, và cô chẳng bao giờ cao giọng hoặc sốt ruột, ngay cả khi nó tỏ ra ngu si trong phép Tính nhẩm hay phép Nâng đồ vật, cả hai môn mà các cô dạy trẻ khác đều đã tìm cách bỏ qua cho nó.

"Christopher này, nếu một con cá trích rưỡi trị giá ba đồng nửa pence," cô dạy trẻ giải thích một cách khô khan, "nói cách khác, một con cá rưỡi trị giá một đồng penny rưỡi, thì nguyên một con cá sẽ trị giá là bao nhiêu vậy?"

"Em không biết ạ," nó đáp, cố không ngáp dài.

"Được thôi," Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng nhỏ nhẹ nói. "Ngày mai ta sẽ suy nghĩ lại chuyện đó. Giờ thì em hãy nhìn vào tấm gương này, thử xem em có làm cho nó tự nâng lên không được phần nào hay không."

Nhưng Christopher không thể đích nổi tấm gương, cũng giống như nó không thể hiểu thế nào là giá của nguyên một con cá trích. Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng đặt tấm

gương sang bên rồi tiếp tục lặng lẽ gây rối nó bằng môn tiếng Pháp. Sau vài ngày như thế, Christopher bắt đầu tìm cách làm cho cô ta nổi giận, hy vọng rằng cô sẽ trở nên thú vị hơn khi la lối. Nhưng cô cũng chỉ nhẹ nhàng nói:

"Christopher à, em đang làm trò ngốc nghếch đấy. Bây giờ em có thể đi mà chơi các môn đồ chơi của em. Nhưng hãy nhớ rằng mỗi lần em chỉ được lấy ra một món mà thôi, và em phải cất món đó trở lại trước khi lấy ra món khác. Đó là luật của chúng ta đấy."

Christopher đã trở nên quen thuộc một cách nhanh chóng và đàng buôn với cái luật đó. Cái luật đó làm mất vui rất nhiều. Nó cũng trở đã nê quen thuộc với việc Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng cứ ngồi kè kè sau lưng nó mỗi khi nó chơi đùa. Các cô dạy trẻ khác thường thừa cơ để nghỉ ngơi, còn cô này thì cứ ngồi trên chiếc ghế cứng và khâu vá quần áo của nó một cách chăm chỉ, khiến cho sự vui thú của nó càng giảm tệ hơn nữa. Tuy

vậy, nó vẫn lôi chiếc giá nến hình chùm chuông ra khỏi tủ mà chơi, vì món đó cũng rất hấp dẫn. Người ta đã tính toán làm sao để cái giá nến sẽ phát ra những âm điệu khác nhau, tùy theo ta chạm vào quả chuông nào trước tiên trên giá.

Đợi khi nó chơi xong, Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng mới dừng việc khâu vá để nói:

"Món đó ở giữa ngăn kệ trên cùng. Đặt nó lại đó rồi hắng lấy con rồng dây cót kia."

Xong cô chờ nghe tiếng chùm chuông báo hiệu rằng Christopher đã thực hiện theo như cô dặn. Và rồi, khi cắm tiếp mũi thêu vào chiếc vớ, cô cất tiếng hỏi theo lối nhạt nhẽo nhất:

"Ai cho em mấy quả chuông vậy, Christopher?"

Xưa nay chưa từng ai hỏi han Christopher về những thứ nó tha về từ các Bất-Kỳ-Đâu. Cô hỏi như vậy làm nó thấy lúng túng.

"Một ông ở dưới cây dù màu vàng ạ,"

THẾ Grót Phù Thủ

nó trả lời. "Ông ấy bảo rằng nó sẽ đem lại may mắn cho gia đình em."

"Ông nào, ở đâu?" Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng dò hỏi – nhưng cô lại làm ra cái vẻ như là biết hay không cô cũng không thèm quan tâm.

"Ở một Gần-Như-Bất-Kỳ-Đầu," Christopher đáp. "Chỗ đó rất nóng, hôi lấm, có mấy ông dù rắn nữa. Ông đó không chịu nói tên."

"Đó không phải là một câu trả lời, Christopher à!"

Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng nhẹ nhàng nói, nhưng cô không nói gì thêm cho đến lần sau, tức hai ngày sau đó, khi Christopher lại lôi chùm chuông ra.

"Hãy nhớ cất nó vô đúng chỗ khi nào em chơi xong," cô nói. "Em đã nghĩ ra chính xác chỗ có cái ông đứng dưới chiếc dù vàng chưa vậy?"

"Ở bên ngoài một chỗ được sơn phết, trong đó có mấy ông thần gì đó không biết."

Những giấc mơ kỳ bí

Christopher vừa đáp, vừa rung cho những quả chuông bạc khua leng keng.

"Ông ấy tốt lắm. Ông ấy bảo không phải mất tiền."

"Rất hào hiệp," Cô-Dạy-Trẻ- Cuối-Cùng nhận xét.

"Thế cái ngôi nhà sơn phết dành cho các ông thần ấy là ở đâu vậy, Christopher?"

"Em đã nói với cô rồi mà. Nó ở một trong các Gần-Như-Bất-Kỳ-Đầu," Christopher đáp.

"Và cô cũng đã nói với em rằng đó không phải là một câu trả lời."

Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng vừa nói vừa cuộn lại món đồ thêu.

"Christopher, cô xin em hãy nói cho cô biết những quả chuông ấy lấy từ đâu ra."

"Tại sao cô lại muốn biết?" Christopher hỏi, thầm mong cô ấy để nó yên.

"Bởi vì," Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng nói bằng cái giọng nhẹ nhàng thực sự đe dọa, "em đã không thẳng thắn và cởi mở như một cậu bé tốt. Cô nghi em đã đánh cắp

những quả chuông này từ đâu đó."

Trước sự vu khống ghê gớm ấy, Christopher đỏ bừng mặt và những giọt lệ chực trào ra khỏi đôi mắt nó.

"Em không làm vậy!" nó hét lớn. "Ông ấy cho em mà! Ở các Bất-Kỳ-Đâu, người ta luôn cho em đồ đạc, nhưng tại em làm rớt gần hết. Cô coi nè!"

Và bất chấp cái luật lệ mỗi-lần-chỉ-một-đồ-chơi, nó lao tới chiếc tủ, lôi ra con ngựa sáo, vòng chuỗi hạt của các nàng tiên cá và con rồng dây cót. Nó thả tất cả xuống chiếc rổ đựng len của cô dạy trẻ.

"Cô coi đi! Những thứ này là từ mấy Bất-Kỳ-Đâu khác."

Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng nhìn những món đồ chơi với vẻ điềm tĩnh ghê gớm.

"Cô nghĩ em cũng đánh cắp luôn cả những món này quá?" cô dạy trẻ nói.

Cô đặt chiếc rổ và các món đồ chơi lên sàn rồi đứng dậy.

"Đi theo cô. Chuyện này phải báo ngay với mẹ em mới được."

Cô ta nắm lấy tay Christopher. Bất kể nó la hét:

"Em không làm vậy, em không làm vậy!" cô vẫn không suy suyển, thúc nó đi xuống nhà.

Christopher trì ra sau, kéo lê đôi chân, và van nài cô dạy trẻ đừng mách mẹ. Nó biết rằng nó sẽ chẳng đời nào giải thích được cho mẹ. Nhưng Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng chỉ một mực nói,

"Hãy thôi ngay cái trò la hét đáng mắng cỡ này đi. Em đã lớn tướng rồi còn gì!"

Đó là điều mà tất cả các cô dạy trẻ đều giống nhau. Nhưng Christopher không hề quan tâm đến chuyện nó đã lớn hay chưa. Nước mắt tủi hổ trào xuống hai gò má nó và nó hét lên cái tên của người mà nó biết đã từng cứu giúp người khác.

"Bác Ralph! Được rồi, em sẽ giải thích với bác Ralph!"

Nghe thế, Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng nhìn xuống nó. Trong thoáng chốc, vẻ đẹp ngầm lóe lên trên khuôn mặt của cô.

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

Nhưng trước sự thất vọng của Christopher, cô vẫn lôi tiếp nó đến phòng trang điểm của mẹ và gõ cốc cốc vào cánh cửa.

Mẹ ngạc nhiên quay đầu khỏi tấm gương. Bà nhìn Christopher mà lúc này mặt mũi đang đỏ dữ, nức nở tức tưởi, đầm nước mắt. Rồi bà nhìn sang Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng.

"Có chuyện gì vậy? Nó bị bệnh à?"

"Không ạ, thưa bà,"

Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng nói theo cái lối té nhạt nhất của mình:

"Có chuyện mờ ám và tôi nghĩ anh của bà cần được thông báo ngay tức khắc."

"Ông Ralph ấy hả?" Mẹ hỏi lại. "Ý cô là tôi phải viết cho ông Ralph sao? Hay sự việc còn khẩn cấp hơn vậy nữa?"

"Khẩn cấp, thưa bà, tôi nghĩ thế ạ,"

Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng ảm đạm nói,

"Christopher bảo rằng cậu ấy có nguyện vọng thú tội với bác của cậu ấy. Tôi xin đề nghị, nếu như tôi được phép nhấn mạnh, rằng bà hãy cho triệu ngay ông ấy

Những giấc mơ kỳ bí

tới đây."

Mẹ ngáp dài. Cô dạy trẻ này khiến bà ngán ngẩm khủng khiếp.

"Tôi sẽ cố hết sức," bà nói, "nhưng tôi không chịu trách nhiệm về tính khí của anh tôi đâu đấy. Ông ấy có cuộc sống rất bận rộn, cô biết rồi mà."

Một cách hững hờ, bà dứt một trong những bộ tóc sậm óng mượt ra khỏi chiếc lược chải lưng bạc mà bà đang sử dụng. Rồi, cẩn thận hơn rất nhiều, bà bắt đầu gỡ tóc khỏi chiếc kẹp bằng bạc và pha lê.

Hầu như toàn bộ mái tóc của mẹ đều là màu nâu sậm, nhưng Christopher, trong lúc đang nắc tức tưởi, nuốt nước miếng rồi lại nắc tiếp, vẫn quan sát những móng tay đẹp như ngọc của mẹ xoắn kéo các món tóc một cách tinh tế, chợt nhận thấy rằng một trong các món tóc có màu đỏ hơn hẳn. Đó là món tóc mà mẹ đang chải. Bà dùng lược vắt nó chéo qua mái tóc của mình. Rồi mẹ cầm lên một món trông có vẻ như cây kim gài nón có núm lóng lánh, gài nó qua cả hai thứ tóc khác màu,

T H E G R O I R H U T H U Y

rồi nôn nóng vỗ vỗ nó bằng một ngón tay nhọn.

"Ralph," bà gọi, "Ralph Weatherby Argent¹. Miranda cần gặp anh."

Một trong những tấm gương của phòng trang điểm bỗng chuyển thành cánh cửa sổ, với bác Ralph đang nhìn xuyên qua, trông khá bức bối trong khi đang thắt chiếc cà-vạt.

"Chuyện gì vậy?" bác ấy hỏi. "Hôm nay anh bận."

"Thế bao giờ thì anh mới hết bận?" Mẹ hỏi. "Nghe em nè, cái cô dạy trẻ đó đang đứng đây, trông phát chán như thường lệ. Cô ấy dẫn Christopher tới. Có chuyện gì đó không biết mà nó cần thú tội. Anh có thể nào đến giải quyết được không? Chuyện này vượt ngoài khả năng của em."

"Cô ta ấy à?"

Bác Ralph hỏi. Bác ấy nghiêng sang bên để nhìn qua tấm gương – hay khung cửa

1. Ralph Weatherby Argent: Ran-ph Goet-tơ-bai A-giān.

Những giấc mơ kỳ bí

sổ, hay thứ gì đó – và khi thấy Christopher, bác liền nheo mắt và nở một nụ cười rạng rỡ nhất.

"Nào, nào. Trông thê thảm quá đi mất. Bác sẽ đến ngay đây."

Christopher nhìn thấy bác Ralph rời khung cửa sổ, bước sang một bên. Mẹ chỉ kịp quay lại nói với Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng:

"Đấy, tôi đã làm hết sức rồi!"

thì cánh cửa phòng trang điểm đã mở ra và bác Ralph lách vào.

Bị tất cả những cảnh tượng đó hồn hồn, Christopher quên cả nasc. Nó cố nghĩ xem ở phía bên kia bức tường phòng trang điểm của mẹ có chứa đựng cái thứ gì. Hắn là chiếc cầu thang, theo như nó biết. Nó đoán bác Ralph hắn phải có một căn phòng bí mật trong bức tường rộng chừng ba tấc, nhưng nó ngả nhiều hơn theo chiều hướng cho rằng nó đang chứng kiến một phép thuật thực thụ. Trong lúc nó quả quyết như thế thì bác Ralph đã bí mật đưa cho nó một chiếc khăn tay trắng

Những giấc mơ kỳ bí

... cánh cửa phòng trang điểm đã mở ra
và bác Ralph lách vào.

lớn rồi hồn hởi bước ra giữa phòng để Christopher có thời gian lau mặt.

"Giờ thì hãy kể xem chuyện này là thế nào nào!" bác ấy hỏi.

"Em có biết gì đâu," mẹ đáp. "Thế nào cô ấy cũng sẽ giải thích mà."

Bác Ralph nhướn đôi mày màu cù gừng nhìn Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng.

"Tôi phát hiện Christopher đang chơi với một món đồ," cô dạy trẻ nhạt nhẽo nói, "loại mà tôi xưa nay chưa từng thấy, được làm bằng một kim loại hoàn toàn lạ đối với tôi. Sau đó cậu ấy đã tiết lộ cậu ấy còn có ba món đồ nữa, mỗi món đều khác nhau, nhưng cậu ấy không thể giải thích cậu ấy đã lấy chúng ở đâu ra."

Bác Ralph nhìn Christopher, lúc này đang giấu chiếc khăn tay sau lưng và lo lắng nhìn lại.

"Làm mọi người sôi sục lên như thế là đủ rồi đấy, bạn hiền," bác Ralph nói, "Giả dụ cháu dẫn bác đến xem những món đó và giải thích từ đâu chúng đến thì có được không vậy?"

Christopher bật ra một tiếng thở dài sung sướng. Nó đã biết ngay mà, nó có thể trông cậy vào bác Ralph cứu giúp nó mà!

"Vâng ạ," nó đáp.

Họ trở ra cầu thang với Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng đi đầu dẫn đường và Christopher hoan hỉ bám lấy cánh tay to lớn ấm áp của bác Ralph. Khi họ đến nơi, cô dạy trẻ lặng lẽ ngồi xuống khâu vá tiếp, như thể cô ta cảm thấy đã làm xong bổn phận của mình. Bác Ralph nhặt mấy quả chuông lên, lắc lắc.

"Trời ơi!" Bác ấy thốt lên. "Nghe mới thật là độc đáo làm sao!"

Xong bác đem chúng ra cửa sổ, quan sát kỹ càng từng quả.

"Ngay chớc!" bác ấy nói. "Cô thông minh thật đấy! Chúng quả là có một không hai trong vũ trụ. Một dạng hợp kim lạ nào đó, tôi nghĩ thế, khác nhau ở mỗi quả chuông. Theo vẻ bề ngoài thì được làm bằng thủ công."

Bác ấy vui vẻ trổ vào chiếc đôn cạnh lò sưởi.

"Ngồi xuống đó đi, bạn hiền, và hãy giúp bác giải thích xem cháu làm thế nào để có những quả chuông đó ở đây."

Christopher ngồi xuống, đầy háo hức và rất thiện chí.

"Cháu ngoạm nó trong miệng khi leo qua Điểm-Nằm-Giữa ạ," nó giải thích.

"Không, không phải," bác Ralph thốt lên. "Bác đã hỏi tới đoạn kết đâu. Hãy bắt đầu bằng những việc cháu đã làm đầu tiên như thế nào nào, trước khi có những quả chuông ấy."

"Cháu đi xuôi xuống thung lũng, đến thành phố dự rắn," Christopher nói.

"Không, trước nữa cơ, bạn hiền," bác Ralph nói. "Cháu từ đây đi vào lúc nào vậy? Ví dụ là khoảng thời gian nào trong ngày? Sau bữa điểm tâm à? Hay là trước bữa trưa?"

"Không phải, vào ban đêm ạ," Christopher trình bày. "Đó là một trong những giấc mơ ạ."

THẾ Giới Phù Thủy

Theo lối như thế, cứ cẩn thận di lùi lại mỗi lần Christopher bỏ sót mất một bước, bác Ralph đã dẫn dụ được Christopher kể lại tỉ mỉ cho bác ấy về các giấc mơ của nó, về Điểm-Năm-Giữa, và các Gần-Như-Bất-Kỳ-Đâu mà nó đã đến khi xuôi xuống dọc theo các thung lũng. Do bác Ralph chẳng hề tỏ ra chút gì là giận dữ, mà lại có vẻ càng lúc càng thích thú, Christopher đã thuật lại cho bác ấy mọi điều mà nó nhớ ra được.

"Tôi đã bảo rồi mà!" bác Ralph nói, có lẽ là với cô dạy trẻ.

"Tôi vẫn luôn tin vào linh cảm của mình. Dúng là có di truyền thì phải có gì khác chớ! Trời ơi, bạn hiền Christopher, cháu hẳn là kẻ duy nhất trên thế giới này có thể đem về những vật thể nắm được trong tay từ một chuyến du lịch bằng tinh thần đấy! Bác nghĩ rằng ngay cả lão Witt cũng không làm nổi điều này đâu!"

Christopher rạng rỡ hẳn khi thấy bác Ralph hài lòng về nó đến thế, nhưng nó vẫn không thể ngăn được cái cảm giác

Những giấc mơ kỳ bí

oán trách đối với Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng.

"Thế mà cô ấy bảo là cháu ăn cắp!"

"Đừng trách cô ấy làm gì. Phụ nữ thì bao giờ mà chẳng nhảy xổ ngay đến những kết luận sai trái," bác Ralph nói khi châm điếu xì-gà.

Nghe thế, Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng nhún vai, hơi mỉm cười. Vẻ đẹp ngầm của cô lại hiện lên rõ rệt hơn bao giờ hết, khiến Christopher chợt thấy cô cũng có vẻ nhân hậu và như đang cùng chia sẻ một trò đùa.

Bác Ralph phả một cụm khói xanh lên cả hai người, cười tươi rói qua làn khói như mặt trời xuyên qua những áng mây.

"Bạn hiền, giờ thì điều kế tiếp là phải làm vài cái thí nghiệm để thử năng khiếu này của cháu," bác ấy nói. "Cháu có kiểm soát được các giấc mơ của cháu không vậy? Cháu có thể cho biết khi nào cháu sẵn sàng để di đến các Gần-Như-Bất-Kỳ-Đâu của cháu không?"

Christopher ngẫm nghĩ.

"Khi nào cháu muốn thì cháu đi được ạ," nó nói.

"Thế thì cháu có phản đối gì không nếu cháu làm cho bác một cuộc thử nghiệm, cứ cho là tối mai đi?"

"Tối nay cháu đi cũng được ạ," Christopher ngõi lời.

"Không, tối mai cơ," bác Ralph nói. "Bác phải mất một ngày mới giải quyết xong công việc. Và khi nào cháu đi thì đây là điều mà bác muốn cháu phải làm."

Bác ấy cúi xuống, chĩa điếu xì-gà vào thẳng Christopher để nó biết rằng bác ấy đang nói chuyện nghiêm túc.

"Cháu cứ đi như thường lệ khi nào cháu sẵn sàng và hãy thử làm cho bác hai thí nghiệm. Thứ nhất, bác sẽ thu xếp để có một người đợi sẵn cháu ở Điểm-Nằm-Giữa. Bác muốn thử xem cháu có tìm ra được anh ta hay không. Có thể cháu phải gọi thì mới tìm được anh ta... bác cũng chẳng biết nữa: bản thân bác không phải là nhà du lịch tinh thần... nhưng nói tóm

lại là cháu cứ thử leo qua, coi xem có liên lạc được với anh ta hay không. Theo cháu thì cháu có làm được vậy không? Cháu cũng muốn giúp bác mà, đúng vậy không bạn hiền?"

"Đúng ạ!" Christopher đáp.

Bác Ralph đứng dậy, vỗ lên vai nó.

"Ngoan lắm. Đừng để ai gạt gẫm cháu đấy nhé, bạn hiền. Cháu có một tài năng rất đáng nể và vô cùng quan trọng. Nó quan trọng đến mức bác khuyên cháu không nên thuật lại với bất cứ ai ngoại trừ bác và cô Bell ngồi kia. Không hé miệng với bất cứ ai, thậm chí cả với mẹ cháu. Được không nào?"

"Được ạ," Christopher đáp.

Thật là tuyệt vời khi được bác Ralph xem nó là quan trọng. Nó mừng rỡ và sung sướng đến độ có thể làm cho bác Ralph rất nhiều thứ, chứ chẳng riêng gì cái việc không nói với bất cứ ai.

"Đó là bí mật của chúng ta đấy nhé," bác Ralph nói khi bước ra cửa. "Chỉ ba

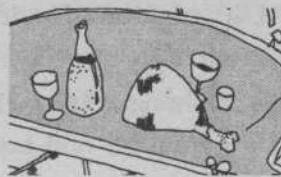
TẾ GIỚI PHÙ THỦY

người chúng ta thôi... và dĩ nhiên cả anh chàng mà bác phải đến nữa. Chờ quên rằng có thể cháu sẽ phải khá vất vả mới tìm được anh ta, cháu nhớ lời bác nói chứ?"

"Cháu không quên đâu ạ," Christopher sôi nổi hứa.

"Ngoan lắm," bác Ralph nói, rồi bước ra cửa trong làn khói mỏng xì-gà.

CHƯƠNG BA

Christopher nghĩ thật khó mà chịu đựng nổi khi phải chờ đợi cho tới tận tối mai. Nó phát sốt lên muôn chứng tỏ ngay với bác Ralph những gì nó có thể làm được. Nếu không vì có cái Cố-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng kia, nó có lẽ đã tự làm cho mình phát bệnh luôn vì quá nôn nóng, nhưng cái cô ấy đã tìm cách làm sao không biết mà trông chán quá, tới mức làm cho mọi thứ khác xung quanh cũng trở nên chán phèo. Đến nỗi tối hôm sau, lúc lên giường ngủ, Christopher đã gần như lưỡng lự không biết có值得一 nằm mơ nữa hay không.

Nhưng nó đã nằm mơ, bởi lẽ bác Ralph đã yêu cầu nó nằm mơ cho bác. Nó ra

TiẾT GIỚI PHÙ THỦY

khỏi giường như thường lệ rồi bọc quanh lò sưởi, đi ra thung lũng, nơi mẩy bộ đồ của nó đã nằm sẵn trên lối đi đất đá như thường lệ. Lúc này bộ đồ đó cũng đã rách mướp, dính đầy bùn và rác rến đủ loại bám vào từ hàng trăm Gần-Như-Bất-Kỳ-Đầu, và giờ cũng đã nhỏ hơn cỡ người nó những hai khổ.

Christopher mặc chúng vào thật nhanh, không buồn cài những chiếc khuy đã chẳng thể nào còn cài được nữa. Nó chẳng bao giờ mang giày vì giày làm vướng chân khi nó leo lên mẩy tảng đá. Với đôi chân trần, nó thoăn thoắt bọc quanh rẽo đá để đi vào Điểm-Nằm-Giữa.

Vẫn không hình thù và trông vẫn lam nhám lở nhỏ như tự trước tới nay, tất cả những lát đá, mỏm đá nhô ra từ phía, dựng tua tua lên tít cả trên đầu. Màn sương dâng cao cũng mờ mịt vô hình y như các tảng đá. Mưa trút xuống, những luồng gió đảo chiều liên tục tạt mưa từ bên này sang bên kia, khắp Điểm-Nằm-Giữa. Christopher hy vọng rằng nó không

Những giấc mơ kỳ bí

phải mất quá lâu để lùng tìm cho được người của bác Ralph. Trong lạnh lẽo và ướt át, cùng với cái việc đi tìm người này, nó bỗng cảm thấy mình quá sức bé bỏng. Nhưng đây ý thức trách nhiệm, nó đu lên một dải cát nhám rồi hét to:

“Xin chào!”

Điểm-Nằm-Giữa làm cho giọng của nó nghe không lớn hơn một tiếng chim kêu ríu rít là mấy. Màn sương cuồn cuộn như lôi âm thanh đi và chôn vùi nó trong mưa gió. Christopher cố lắng nghe một câu đáp lại, nhưng nhiều phút trôi qua, âm thanh duy nhất vẫn chỉ là tiếng rỉ rít của gió.

Nó đang tự hỏi có cần phải gọi lại hay không thì chợt nghe một thoáng âm thanh ríu rít, len theo những lối mong manh giữa những vách đá, quay trở ngược lại nó.

“Xin chàààooooo!”

Đó là tiếng kêu của chính nó. Christopher biết chắc là như vậy. Ngay từ hồi mới mơ

những giấc mơ đầu, nó đã biết rằng Điểm-Năm-Giữa thích mọi thứ không thuộc về vùng này phải quay trở lại cái nơi mà thứ đó xuất phát. Chính vì vậy mà Christopher luôn leo trở lại giường nhanh hơn so với khi nó leo ra để đến với một thung lũng mới. Địa Điểm này đã đẩy nó trở về.

Christopher ngẫm nghĩ về điều này. Có lẽ gọi sẽ chẳng ích lợi gì. Nếu người của bác Ralph đang đứng ngoài kia, trong màn sương mù, anh ta hẳn không thể nào đứng chờ quá lâu mà không bị đẩy ngược trở về thung lũng anh ta đã xuất phát. Do đó anh ta hẳn đã phải đứng chờ ở miệng thung lũng và hy vọng Christopher tìm ra được mình.

Christopher thở dài. Có đến hàng ngàn hàng vạn thung lũng, cái trên cao, cái dưới thấp, rẽ vào mọi ngóc ngách không ngờ, và một số thung lũng lại rẽ vào các thung lũng khác. Và đó là mới chỉ là bờ quanh mép của Địa Điểm gần nhất thôi đấy. Còn nếu đi lối khác, hướng về một

Bất-Kỳ-Đâu nào không hề có người lui tới thì có lẽ phải kể thêm hàng vạn thung lũng nữa. Tuy vậy, chắc không thể nào bác Ralph lại muốn làm cho mọi sự quá khó khăn. Người của bác ấy chắc chỉ ở đâu đây thôi.

Quyết làm cho thí nghiệm của bác Ralph thành công, Christopher khởi sự leo, trườn, nhích qua những vách đá ẩm ướt, mặt dán sát vào mùi vị rắn lạnh của đá. Thung lũng đầu tiên mà nó đến hoàn toàn trống trơn.

“Xin chào?”

Nó gọi vọng vào trong thung. Nhưng dòng sông chỉ đổ xuống một vùng không gian xanh trống lốc và chẳng thấy có ai ở đó cả. Nó lui ra rồi trèo lên, men theo một bên vách đá, đi đến thung lũng kế tiếp. Ở đó, chưa ra tới miệng thung lũng, nó đã thấy qua màn sương có ai đó đang đứng tăm tối và lấp loáng trong mưa, co ro trên tảng đá, lẩn mò một chỗ ở trên đầu để bám tay vào.

“Xin chào?” Christopher lên tiếng.

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

"Được rồi, tôi sẽ... có phải Christopher đó không?"

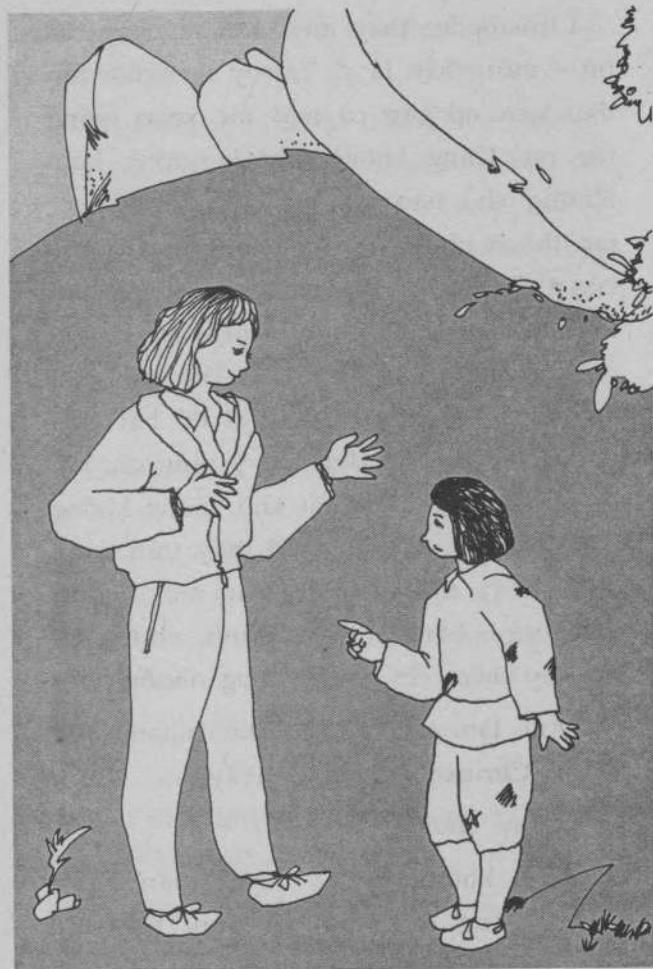
Người này hỏi. Đó là một giọng thanh niên khỏe mạnh.

"Mình ra chỗ nào có thể gặp được nhau đi."

Sau một đôi lần leo lên, trượt xuống, cả hai đã bò quanh một phiến đá nhô ra rồi buông mình xuống một thung lũng khác, nơi có không khí tĩnh lặng và ấm áp. Thảm cỏ nơi đây được rọi bởi ánh sáng hồng của mặt trời đang lặn phía xa xa.

"Tốt lắm, tốt lắm." Người của bác Ralph nói. "Anh tưởng em lớn hơn gấp đôi cơ đấy. Rất hân hạnh được gặp em, Christopher. Anh là Tacroy."

Anh ta nhìn xuống Christopher và nhoẻn cười. Tacroy cũng khỏe mạnh và trẻ trung như giọng nói của chính anh ấy. Cơ thể anh trông khá vuông vức và cường tráng. Anh có khuôn mặt nâu tròn trịa và cặp mắt nâu lục nhạt ngời sáng.

Tacroy cũng khỏe mạnh và trẻ trung như giọng nói của chính anh ấy.

Christopher thấy mến anh ta ngay tức thì – một phần là vì Tacroy là người lớn đầu tiên nó gặp có mái tóc xoăn giống tóc nó. Cũng không hẳn là giống lắm. Những chỗ nào mà tóc của Christopher tạo thành những lọn đèn lồng lèo thì tóc của Tacroy lại xoắn chặt như nguyên khối lò xo nhỏ màu nâu nhợt. Christopher nghĩ chắc Tacroy chắc phải đau lấm mẩn khi anh ấy bị cô dạy trẻ hay ai đó bắt chải đầu. Đến đây, nó chợt lưu ý rằng các lọn tóc xoăn của Tacroy rất khô. Cũng không có vết loáng ướt vừa mới thấy trên quần áo anh ấy mặc. Tacroy mặc một bộ đồ xanh xanh bằng sợi len mảnh, nhưng bộ đồ này thậm chí cũng không nhuốm ẩm.

"Anh làm cách nào mà khô nhanh quá vậy?" Christopher hỏi anh ấy.

Tacroy cười.

"Anh không ở đây hoàn toàn bằng xương bằng thịt như em đâu. Em ướt sũng hết rồi kia. Sao vậy?"

"Tại trời mưa ở Điểm-Năm-Giữa,"

Christopher đáp. "Anh cũng bị ướt lúc ở đó mà."

"Có không?" Tacroy hỏi. "Trên đường đi anh chẳng thấy gì cả... giống như đi trong đêm vậy, có rất ít sao để định hướng. Ngay cả ở đây, chỗ Rìa Thế Giới này, anh cũng rất khó thấy đường mặc dù anh thấy em rất rõ, dĩ nhiên rồi, vì cả hai anh em mình đều mong thấy nhau mà."

Tacroy thấy Christopher đang nhìn mình, mắt trọn tròn suy tư, không hiểu một từ nào trong những lời anh nói. Điều đó khiến cho những nếp nhăn nho nhỏ bỗng nở rộ quanh đôi mắt cười của Tacroy. Christopher càng thấy thích anh ấy hơn nữa.

"Kể anh nghe đi," Tacroy nói, vẫy cánh tay nâu về hướng thung lũng còn lại, "em thấy gì ở đây?"

"Một thung lũng," Christopher nói, bụng thắc mắc không biết Tacroy thấy được gì, "với cỏ xanh. Mặt trời đang lặn làm cho dòng suối chảy xuống giữa thung lũng

trông có màu hồng."

"Thật sao?" Tacroy nói. "Thế thì anh nghĩ em sẽ rất ngạc nhiên khi biết rằng tất cả những gì anh trông thấy chỉ là một màn sương mỏng màu hồng."

"Tại sao vậy?" Christopher hỏi.

"Bởi vì anh chỉ ở đây bằng tinh thần, trong khi em thì lại có vẻ như thực sự ở đây bằng xương bằng thịt," Tacroy nói. "Mãi tí ở Luân Đôn, thân thể của anh đang nằm mê man trên một chiếc giường kỷ, bọc kín ở trong chăn và được sưởi ấm bởi những chai nước nóng đeo bằng đá, trong khi một cô gái xinh đẹp và dễ chịu dang ru anh bằng những làn điệu từ chiếc đàn thụ cầm. Anh đã đòi có cô gái ấy như một phần tiền công của anh. Em có nghĩ rằng cả em cũng đang nằm trùm chăn trên giường ở đâu đó không vậy?"

Khi Tacroy thấy câu hỏi này làm cho Christopher vừa bối rối vừa nôn nóng, thiếu kiên nhẫn, đôi mắt anh ấy lại trọn lên.

"Mình tới luôn đi," anh ấy nói. "Phần

kế tiếp của cuộc thử nghiệm là thử xem em có thể mang về được một món hàng đã chuẩn bị sẵn hay không. Anh đã làm dấu của anh xong rồi đấy. Em làm dấu của em đi, rồi mình đi xuống thế giới đó."

"Làm dấu?" Christopher thắc mắc.

"Ừ, làm dấu," Tacroy đáp. "nếu em không làm dấu thì nghĩ coi làm cách nào em tìm được đường ra vào cái thế giới đó, hay làm sao em biết mình đã đi vào thế giới nào?"

"Các thung lũng dễ tìm lắm mà," Christopher phản đối. "Với lại em dám nói rằng em đã từng đến Bất-Kỳ-Đâu này. Nó có con suối nhỏ nhất trong tất cả các Bất-Kỳ-Đâu."

Tacroy nhún vai, mắt trọn lên.

"Nhóc ạ, em làm anh nổi cả gai ốc rồi đây này. Hãy làm ơn tử tế với anh, vạch giùm con số chín lên đá hay lên thứ gì đó. Anh không muốn bị lạc mất em đâu đấy."

Christopher miên cưỡng nhặt lên một

mảnh đá lửa nhọn rồi cạo cạo trên lớp bùn ở lối đi, cho tới khi hiện ra được một con số 9 cong queo.

Nó ngược lên, thấy Tacroy đang nhìn nó như thể nó là một hồn ma.

“Có chuyện gì vậy anh?”

Tacroy phát ra một chuỗi cười ngắn, nghe man dại.

“Ồ, có gì đâu. Anh thấy được số 9 của anh. Có điều chuyện này lạ quá, chưa từng có với anh, thế thôi. Thế em có thấy dấu của anh không vậy?”

Christopher nhòm ngó khắp mọi nơi, thậm chí cả vào bầu trời hoàng hôn, và buộc phải thú nhận rằng nó không thể thấy có thứ gì giống như một dấu hiệu cả.

“Tạ ơn Trời!” Tacroy nói. “Ít ra cũng có điều này là bình thường! Nhưng anh vẫn nghiêm túc thắc mắc em là cái quái quỷ gì vậy. Anh bắt đầu hiểu ra vì sao bác của em lại có vẻ hào hứng đến thế.”

Hai anh em thông thả đi xuống thung

lũng. Tacroy đút hai tay vào túi quần, có vẻ rất thản nhiên, nhưng Christopher có cảm giác rằng, dù vậy, hình như Tacroy cũng đã thường xuyên đến các Bất-Kỳ-Đầu bằng một cách nào đó nhanh hơn và rất khác thường. Nó bắt gặp Tacroy liếc nhìn nó nhiều lần, như thể anh ấy không chắc lầm phải đi lối nào và đang chờ xem nó làm gì. Anh có vẻ nhẹ nhõm hẳn khi hai người đi đến cuối thung lũng và bước trên một con đường mòn giữa những hàng cây lớn rậm rạp. Mặt trời gần như đã lặn hẳn. Có ánh sáng phát ra từ những cửa sổ của một túp quán ọp ẹp, cũ kỹ ở phía trước họ.

Đó là một trong những Bất-Kỳ-Đầu đầu tiên mà ngày xưa Christopher đã từng đến. Nó nhớ rằng nơi đây ngày xưa nóng hơn và ẩm ướt hơn. Các gốc cây lớn hồi đó xanh tươi và mọng ướt hơn. Giờ thì, theo như nó nhận xét, dưới ánh sáng màu hồng, chúng có vẻ nâu nâu và hơi khô héo. Khi nó theo chân Tacroy bước lên bao lớn được xây cất một cách cầu thả

T H E G I O I PHU THUY

của chủ quán, nó thấy những chớp nấm màu mè từng hấp dẫn nó ngày trước đều đã trở nên khô héo và trống bệch. Nó tự hỏi không biết ông chủ quán có còn nhận ra nó hay không.

"Chủ quán đâu!"

Tacroy cất tiếng gọi. Không thấy động tĩnh gì, anh bèn nói với Christopher,

"Em giặng xuống bàn được không?
Anh không thể làm được."

Christopher nhận xét thấy những tấm ván cong của bao lơn kêu kẽo kẹt dưới bước chân của chính nó, chứ không phải của Tacroy. Có vẻ như Tacroy không có thực ở nơi đây. Nó nhặt lên một chiếc chén gỗ, gỗ mạnh lên chiếc bàn méo mó. Việc này một lần nữa làm đôi mắt của Tacroy trợn ngược.

Khi ông chủ quán mò ra, ông ta quấn trong ít nhất ba tấm khăn len và tỏ ra bức bối đến mức chẳng thèm để ý đến Christopher, chưa nói chi đến việc nhận ra nó.

Những giấc mơ kỳ bí

"Sứ giả của Ralph đây," Tacroy lên tiếng. "Tôi tin rằng ông có một món hàng cho tôi."

"À phải," ông chủ quán run rẩy nói. "Ngài có muỐn quá bộ vào trong để tránh cái thời tiết đặc biệt khắc nghiệt này không ạ? Bao nhiêu năm nay chưa ai từng thấy mùa đông nào khắc nghiệt như mùa đông này."

Tacroy nhướn mày, nhìn Christopher.

"Em thấy rất ấm áp," Christopher nói.

"Thế thì chúng tôi ở bên ngoài," Tacroy nói. "Món hàng đâu?"

"Có ngay, thưa ngài," ông chủ quán run rẩy. "Nhưng ngài hãy dùng thứ gì nóng sốt cho ấm lại đã chứ ạ? Tôi xin lỗi, thưa ngài!"

"Vâng, xin ông," Christopher nói nhanh.

Lần trước, lúc đến đây, nó đã được mời món nước gì đó có màu na ná sô-cô-la, nhưng đó không phải là ca cao mà ngon hơn nhiều. Ông chủ quán gật đầu cười rồi lấy bẩy lui vào trong. Christopher

Những giấc mơ kỳ bí

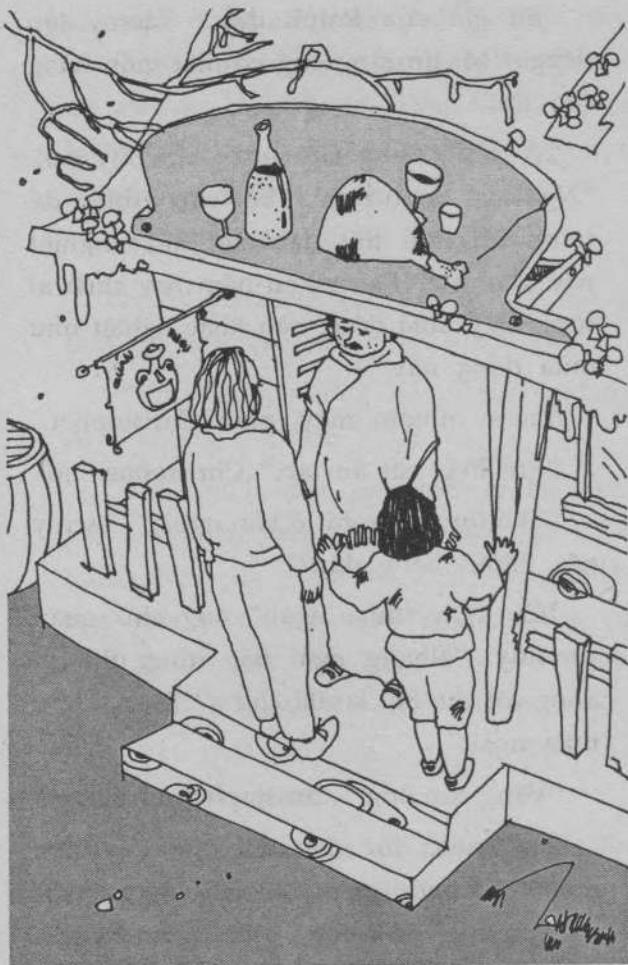
ngồi vào bàn. Mặc dù lúc này trời đã gần như tối đen, nó vẫn cảm thấy ấm áp, dễ chịu. Quần áo nó đã khô ráo ngon lành. Những đàn bướm đêm núc ních đang vỗ cánh ở các cửa sổ lấy ánh sáng, nhưng ánh sáng xen giữa chúng lọt vào cũng đủ để Christopher trông thấy Tacroy đang ngồi xuống trong không khí rồi trượt ngang, dừng lại ở chiếc ghế ở mé bên kia bàn.

"Em phải uống bất cứ thứ gì người ta mang ra cho anh đấy," Tacroy nói.

"Chuyện đó dễ mà," Christopher nói.
"Tại sao anh lại bảo em viết số 9?"

"Vì bộ thế giới này được gọi là Xê-ri Chín," Tacroy cắt nghĩa. "Bác của em hình như có rất nhiều mối giao dịch ở đây. Chính vì vậy mà việc sắp đặt một cuộc thử nghiệm không có gì là khó khăn. Nếu ổn thỏa, anh nghĩ ông ấy sẽ lập kế hoạch cho hàng loạt chuyến du lịch khắp các Thế giới có Liên quan. Em thấy điều này hơi nhảm chán rồi, đúng không?"

"Ồ không đâu. Em thích lắm," Christopher

"Ngài có muốn quá bộ vào trong để tránh cái thời tiết đặc biệt khắc nghiệt này không ạ?

nói. "Sau Chín thì còn có bao nhiêu nữa à?"

"Bộ của anh là Mười hai," Tacroy nói. "Rồi sau đó là ngược trở xuống Một, qua các bộ khác. Đừng hỏi anh vì sao lại lộn ngược từ sau ra trước. Truyền thống là như vậy mà."

Christopher cau mày khi nghe nói thế. Tại Điểm-Nằm-Giữa có nhiều thung lũng hơn thế nhiều. Tất cả những điểm này đều sắp xếp lung tung, thiếu ngăn nắp đến độ chỉ cần đếm đến số mười hai là đã rối tung cả lên, không muốn đếm nữa. Nhưng Christopher nghĩ, chắc hẳn là Tacroy phải biết rõ hơn nó - và bác Ralph còn phải biết rõ hơn Tacroy.

Ông chủ quán lại hấp tấp mò ra. Ông ta bê theo hai chiếc tách, từ đó tỏa ra mùi sôcôla đen, mặc dù cái hương vị khả ái này đã bị làm hỏng mất kha khá bởi một mùi kém dễ chịu hơn hẳn, phát ra từ một cái chai tròn bằng da, đính vào một sợi dây dai dài, mà ông chủ quán đặt xuống bàn, bên cạnh hai chiếc tách.

Ông ta bê theo hai chiếc tách,
từ đó tỏa ra mùi sôcôlen đen.

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

"Đấy," ông ta nói. "Đây là hàng! Còn cái này là để xua đi cái lạnh cho quý vị và cũng là để uống mừng những vụ làm ăn kế tiếp. Tôi không thể hiểu nổi làm cách nào quý vị lại chịu đựng được cái lạnh ở đây!"

"Chúng tôi đến từ vùng cũng khá lạnh và nhiều sương," Tacroy giải thích.

"May phước," anh ta nói thêm sau lưng ông chủ quán, khi ông đã trở lui vô trong. "Anh cứ đoán bình thường khí hậu ở đây kiểu nhiệt đới," rồi Tacroy nhận xét khi cánh cửa sập lại:

"Anh không tài nào biết được. Làm sao có thể biết nóng hay lạnh bằng tinh thần được! Món đó có ngon không vậy em?"

Christopher sung sướng gật đầu. Nó đã làm hết một tách bé. Món này đậm đà, nóng và ngon tuyệt. Nó nghiêng chiếc tách của Tacroy rồi nhấp từng ngụm để mùi vị lưu lại thật lâu. Chiếc chai tròn bằng da bốc mùi khó chịu đến mức phá ngang cả mùi vị. Christopher đặt cái chai xuống sàn, để nó cách ra xa xa.

Những giấc mơ kỳ bí

Tacroy quan sát Christopher.

"Bác của em dặn anh phải làm sao cho thật bảo đảm. Bản thân anh thì chẳng có gì đáng lo. Bác em bảo em hay để rớt mất đồ đạc trên Lối Đi."

"Tại vì mang theo đồ đạc thì rất khó leo qua mấy tảng đá," Christopher giải thích. "Em phải dùng cả hai tay mới leo được."

Tacroy ngẫm nghĩ.

"Hừm. Chính vì thế mới có chiếc đai đính vào chai. Nhưng cũng có thể còn nhiều lý do khác. Biết được thì hay biết mấy. À này, có bao giờ em thử đem một sinh vật sống nào về chưa?"

"Như là chuột ấy à?" Christopher gợi ý. "Em bỏ nó vào túi của em được mà."

Một thoáng hân hoan chợt hiện trên khuôn mặt Tacroy. Christopher nghĩ trong anh ta giống như một kẻ sắp trở nên cực kỳ xấu xa.

"Minh thử làm vậy đi," anh ta nói. "Để coi lần tới em có mang được về một con

THẾ Giới Phù Thủy

vật nhỏ hay không. Anh sẽ thuyết phục bác của em rằng chúng ta cần phải thử chuyện đó. Anh nghĩ anh sẽ tò mò đến chết đi được nếu chúng ta không thử một lần xem sao, cho dù đó có là điều cuối cùng mà em có thể làm cho bác em và anh."

Sau đó, Tacroy có vẻ càng lúc càng nóng ruột. Cuối cùng, anh ta bật dậy hấp tấp đến mức đứng xuyên thẳng qua chiếc ghế như thể nó không có ở đó.

"Em đã uống xong chưa? Mình đi thôi."

Christopher tiếc nuối dốc ngược chiếc tách nhấm đến giọt cuối cùng. Nó nhặt chiếc chai tròn lên rồi choàng sợi dây đai quanh cần cổ. Rồi nó nhảy ra khỏi bao lớn, lao ra con đường mòn, đầy háo hức để giới thiệu cho Tacroy xem thị trấn. Nấm mọc như san hô trên tất cả những cánh cổng có mái che. Tacroy thè nào cũng rất thích.

"Này! Em định đi đâu đấy?"

Tacroy gọi giật nó lại.

Những giấc mơ kỳ bí

Christopher dừng lại và giải thích.

"Không được đâu," Tacroy nói. "Nấm có là trời xanh, trời hồng thì cũng thế thôi. Anh không thể giữ cho cơn hôn mê này kéo dài lâu hơn nữa, và anh muốn đảm bảo rằng cả em cũng phải trở về cùng lúc."

Chán thật. Nhưng khi Christopher đến gần, nhìn kỹ Tacroy, nó thấy anh ta quả thật có vẻ như đang dần trở nên một hình thù nhợt nhạt, mờ ảo, cứ như thể anh sắp tan vào bóng tối, hay chuyển thành một trong những con bướm đêm vỗ cánh bên các cửa sổ của tửu quán. Khá hoảng trước viễn cảnh này, Christopher đặt một tay lên tay áo của Tacroy để giữ anh ta yên tại chỗ. Trong một khoảnh khắc, nó có cảm giác như cánh tay anh ta không có đó – tựa như những bó bụi nhẹ tênh tích tụ dưới gầm giường của nó – nhưng sau cái khoảnh khắc ban đầu đó, cánh tay ấy lại rắn trở lại. Những đường nét của Tacroy cũng cứng cáp và đen trở lại trên nền những gốc cây tối. Và bản thân Tacroy thì đang đứng rất yên.

"Anh thực sự tin rằng," Tacroy nói cứ như thể anh ta hoàn toàn không tin nổi việc vừa xảy ra, "em đã làm điều gì đó để cố định anh lại. Em đã làm gì vậy?"

"Làm cho anh rắn lên," Christopher nói. "Anh cần phải rắn chắc thì tựi mình mới đi xem thị trấn được chứ. Nào mình đi."

Nhưng Tacroy đã phá lên cười, nắm chặt lấy cánh tay Christopher – chặt đến mức Christopher thấy hối tiếc đã làm cho anh ta rắn lại như thế này.

"Không, coi nấm để lần sau đi. Giờ đây anh đã biết em làm được cả điều đó thì sắp tới sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Nhưng anh chỉ hợp đồng có mỗi một giờ đồng hồ cho chuyến đi này. Ta về thôi."

Khi hai người họ trở lên khỏi thung lũng, Tacroy tiếp tục săm soi nhìn quanh.

"Nếu không tối quá thế này," anh ta nói, "thì chắc chắn là cả anh cũng trông thấy thung lũng được. Giờ anh có thể nghe thấy tiếng suối đây này. Thật là đáng kinh ngạc!"

Nhưng rõ ràng là anh ta không thấy được Điểm-Nầm-Giữa. Khi họ đến đó, Tacroy cứ bước tới như thể anh tưởng vẫn còn là thung lũng. Khi gió thổi bạt漫 sương, Tacroy đã không còn ở đó nữa.

Christopher tự hỏi không biết Tacroy đã trở về xê-ri Chín chưa hay đã đi vào một thung lũng nào khác. Nhưng thiếu mất bạn đồng hành thì chẳng còn gì là vui vẻ, do đó nó để cho Điểm-Nầm-Giữa đẩy nó trở về nhà.

CHƯƠNG BỐN

Dến sáng hôm sau, Christopher đã thấy muôn phát bệnh vì cái mùi của chiếc chai bằng da – thực sự còn tệ hơn cả mùi thối. Christopher nhét chiếc chai dưới gầm giường, nhưng chiếc chai vẫn bốc mùi thối đến mức nó phải trở dậy lấy gối đè lên rồi mới chợp mắt được.

Khi Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng đến lay nó dậy, cô ấy phát hiện ngay cái chai do mùi hôi của nó bốc ra.

"Thánh thần ơi!" cô ta kêu lên khi nắm dây đai lôi cái chai ra.

"Có tin nổi không kia chớ! Cô không tin nổi một người như bác của em mà

cũng yêu cầu nguyên một chai đầy cái món này! Ông ấy không nghĩ đến chuyện nguy hiểm hay sao vậy?"

Christopher trố mắt nhìn cô dạy trẻ. Nó chưa bao giờ thấy cô ta xúc động đến thế. Toàn bộ vẻ đẹp ngầm của cô ta lộ ra khi cô nhìn chiếc chai như thể không biết mình nên giận, nên sợ hay nên mừng.

"Trong đó có gì thế ạ?" nó hỏi.

"Máu rồng," Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng nói. "Và thậm chí còn chưa kịp khô nữa! Cô sẽ đưa ngay món đó cho bác của em trong lúc em thay đồ, nếu không thì mẹ của em sẽ liệng nó đi mất."

Nói rồi cô hấp tấp di ra với chiếc chai cầm theo cách cả sải tay, đong đưa trên sợi dây đai.

"Cô nghĩ bác của em sẽ mừng lắm đấy," cô ta vừa đi vừa ngoái lại nói.

Điều đó thì quá hiển nhiên. Một ngày sau, một gói hàng lớn được chuyển đến Christopher. Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng bưng nó lên phòng học cùng với một cây kéo

Những giấc mơ kỳ bí

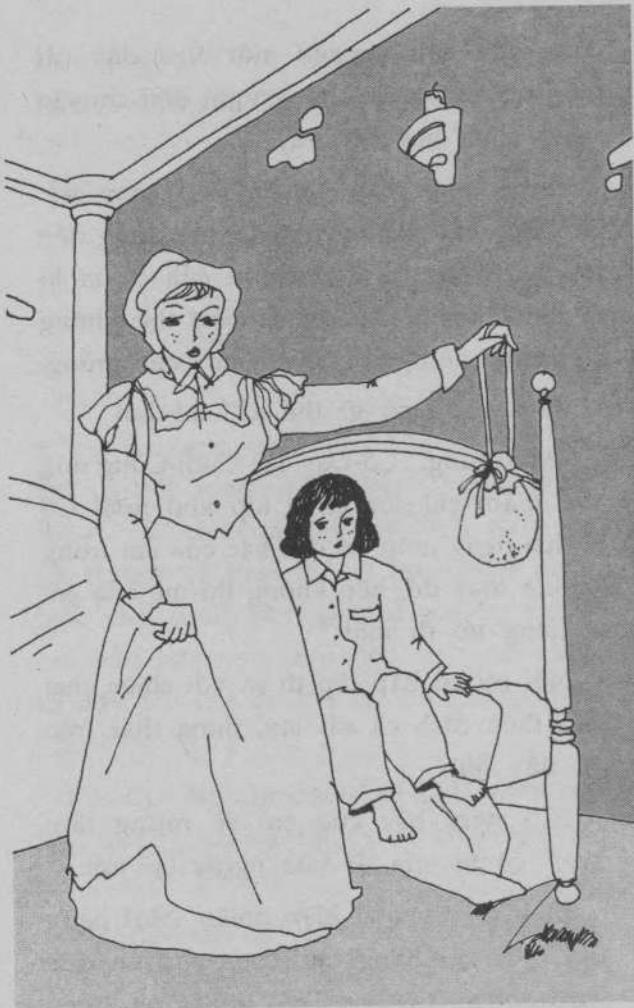
để cho nó tự cắt dây. Việc này càng làm nó phấn khích hơn. Bên trong là một hộp sô-cô-la bự cùng một chiếc cung tên lớn màu đỏ, bên trên có hình một thằng bé thổi bong bóng. Trong cuộc dời của Christopher, sô-cô-la là cửa hiềm đến mức nó gần như không dễ mắt đến chiếc phong bì đính vào cung tên nữa. Trong phong bì có một đồng sovereign vàng và mảnh giấy của bác Ralph.

"Khá lắm!!!!" Mảnh giấy ghi. *"Thử nghiệm kế tiếp là sau một tuần nữa. Cô Bell sẽ cho cháu biết đích xác ngày nào. Gửi tới cháu lời lời chúc mừng từ người bác luôn yêu quý cháu."*

Những lời này làm cho Christopher sung sướng đến mức nó để cho Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng khai trương món sô-cô-la.

"Theo cô," cô ta khô khan nói khi bốc miếng sô-cô-la hạnh nhân, là loại mà Christopher không bao giờ ưa nổi, "Mẹ em sẽ rất vui nếu được mời một miếng trước khi chúng voi đi quá nhiều."

Rồi cô ta rút mảnh giấy khỏi mẩy ngón

Nói rồi cô hấp tấp đi ra với chiếc chai cầm theo cách cả sải tay

tay của Christopher và díu vào ngọn lửa như thể một lời răn để nó khỏi giải thích với mẹ là nó đã làm gì để được thưởng sô-cô-la như thế.

Christopher thận trọng ăn hết lớp sô-cô-la đầu tiên rồi mới đem hộp đến mời mẹ.

“Ôi cưng, những thứ này có hại cho răng của con lắm đấy!”

Mẹ nói trong lúc các ngón tay của mẹ lớn quẩn trên miếng sô-cô-la dâu rồi đến miếng sô-cô-la đen.

“Có vẻ như con chiếm được sự yêu mến của bác con rồi đấy... như vậy càng tốt, vì mẹ phải trao toàn bộ tiền bạc của mẹ vào tay bác ấy. Một ngày nào đó, chúng sẽ là tiền của con,” mẹ nói trong khi các ngón tay lần sang đến miếng sô-cô-la bơ sữa.

“Đừng để anh của tôi làm hư nó nhiều quá đấy,” mẹ nói với Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng. “Và tôi nghĩ tốt nhất là cô nên đưa nó đi khám nha sĩ.”

“Vâng, thưa Bà,”

Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng nói, vừa ngoan ngoãn vừa nhạt nhẽo.

Rõ ràng là mẹ không có chút ngờ vực nào về lý do vì sao lại có mấy miếng sô-cô-la này. Christopher hài lòng vì đã trung thành với nguyện vọng của bác Ralph đến thế, mặc dù nó có hơi buồn khi mẹ chọn miếng sô-cô-la bơ sữa.

Sau nguyên tuần lễ, chỗ sô-cô-la chẳng còn lại được bao nhiêu, nhưng chúng quả đã lôi kéo được tâm trí Christopher khỏi nỗi háo hức với thử nghiệm kế tiếp. Thật vậy, vào thứ sáu kế tiếp trước giờ đi ngủ, khi Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng dịu dàng nói,

“Bác của em muốn em thực hiện một giấc mơ nữa tối hôm nay,”

thì Christopher cảm thấy ngại ngùng vì sắp phải làm việc hơn là cảm thấy phấn khích.

“Em phải thử đến Xê-ri Mười,” Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng nói, và cũng gấp đúng

cái anh chàng trước đây. Em nghĩ em có làm được không vậy?"

"Dẽ ẹt!" Christopher kiêu ngạo nói.
"Em có trồng cây chuối cũng làm được."

"Hơi nổ đấy," Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng nhận xét. "Đừng có quên chải đầu, đánh răng và đừng quá tự tin như thế. Đây không phải là trò chơi đâu đấy."

Christopher nghĩ, có gì là quá tự tin đâu, việc này trước nay vẫn dễ dàng kia mà. Ngay khi vừa bắt đầu giấc mơ, nó đi đến con đường nơi có cát bộ đồ lấm bùn. Rồi leo qua Điểm-Nằm-Giữa, tìm anh Tacroy. Khó khăn duy nhất là các thung lũng không được sắp xếp đúng trật tự. Số Mười không phải là nối tiếp số Chín, mà thấp hơn nhiều hoặc cao hơn nhiều. Christopher gần như đã nghĩ rằng nó sẽ chẳng tìm ra được. Nhưng cuối cùng nó trượt xuống một con dốc dài có những viên sỏi vàng và bắt gặp Tacroy loang loáng ướt trong màn sương khi anh ấy đang co ro một cách không thoải mái lấm trên mép thung lũng. Anh ấy chìa

một cánh tay đang rỗng tống nước về phía Christopher.

"Chúa ơi!" anh ta nói. "Thế mà anh cứ tưởng em chẳng bao giờ tới chớ. Làm anh rắn lại đi, được không em? Anh đã bắt đầu mờ lại rồi nè. Cô gái lần trước quả là hiệu nghiệm chưa từng thấy."

Christopher nắm lấy cánh tay lạnh giá của Tacroy, có cảm giác như nó bằng len. Ngay lập tức, tay Tacroy bắt đầu chắc lại. Chẳng mấy chốc, toàn thân anh ấy đã chắc lại, cũng ướt và cứng cáp chẳng khác gì Christopher, và anh cũng rất hài lòng về điều đó.

"Đó là phần câu chuyện mà bác của em cho là khó tin nhất," anh ta nói khi hai người leo xuống thung lũng. "Nhưng anh đã thề với ông ấy rằng anh đã có thể nhìn thấy được... Ô... Hừm. Em thấy gì vậy, Christopher?"

"Đây là Bất-Kỳ-Đâu mà em đã lấy mấy quả chuông."

Christopher nói, mỉm cười khi bọc quanh những sườn dốc xanh thẳng đứng. Nó

THẾ Giới Phù THỦY

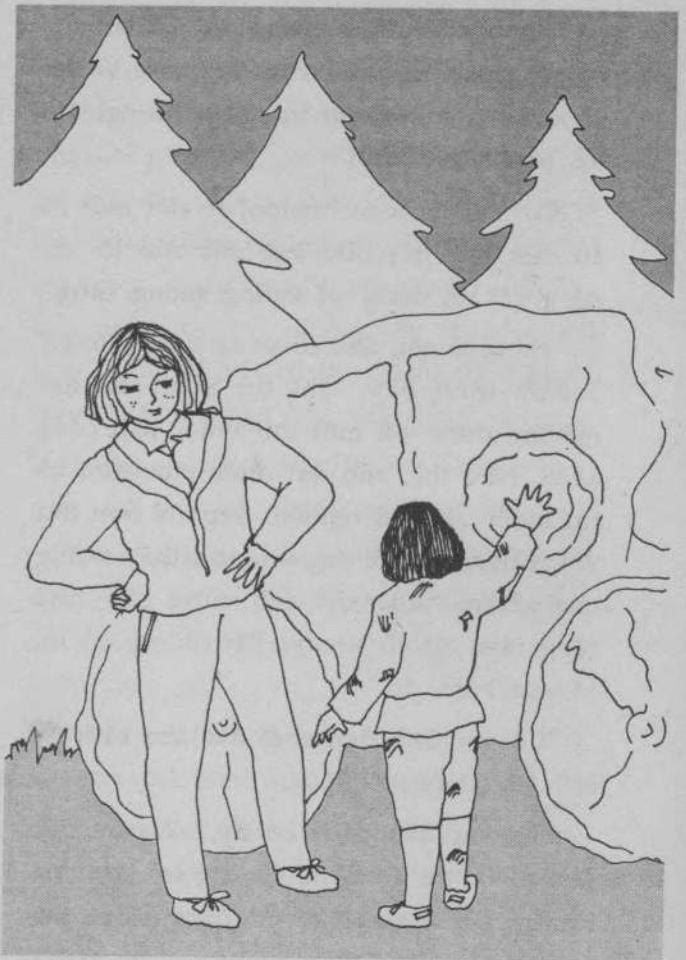
vẫn nhớ rất rõ. Bất-Kỳ-Đâu này có một chỗ ngoặt đặc biệt dẫn ra con suối ở lưng chừng bên dưới. Nhưng có gì đó mới lạ ở đây – một dạng sương lờ mờ ở ngay cạnh lối đi.

"Cái gì thế này?" nó cất tiếng hỏi, quên mất rằng Tacroy không thấy được thung lũng.

Nhưng Tacroy hiển nhiên có thể thấy thung lũng vì giờ đây anh ta đã chắc lại. Anh ta nhìn chăm chú đám sương mờ bằng đôi mắt nheo lại một cách khổ sở.

"Một phần thử nghiệm có vẻ như không được thành công của bác em," anh ta nói. "Lúc đầu nó được tính sẽ là một cỗ xe không có ngựa. Bác em định gửi nó đến để đón hai đứa mình. Theo em, em có thể làm rắn luôn cả nó lại được không?"

Christopher tiến đến đám sương lờ mờ, thử đặt tay lên đó. Nhưng cái vật này thậm chí mờ mịt, yếu ớt đến mức muốn chạm tay vào cũng không được. Tay của Christopher chọc xuyên qua màn sương một cách nhẹ nhàng.

Christopher tiến đến đám sương lờ mờ,
thử đặt tay lên đó.

TẾT GIÓI PHÙ THỦY

"Không sao đâu," Tacroy nói. "Bác của em sẽ chỉnh lại một chút thôi mà. Vả lại cô xe cũng chỉ là một trong ba thử nghiệm tối hôm nay thôi."

Rồi anh ta đòi Christopher viết một số 10 thật lớn trên lớp bụi đất của lối đi, xong cả hai cùng đi xuống thung lũng.

"Đáng ra nếu như cô xe ấy thành công," Tacroy trình bày, "thì tựi mình đã thử nghiệm được với một thứ thuộc loại công kẽm. Như thế, anh đạt được mục tiêu và tựi mình làm thử nghiệm tiếp với bọn thú vật. Chúa ơi! Hồi em tới, anh thấy mừng quá chừng. Lúc đó anh cũng sắp tiêu tùng như cái cô xe ấy. Tất cả chỉ tại lỗi cô gái hôm đó."

"Cô gái xinh đẹp chơi đàn thụ cầm ấy à?" Christopher hỏi.

"Trời ạ, đâu phải cô ấy," Tacroy tiếc nuối nói. "Cô ấy đã té xỉu khi em làm anh rắn lại lần trước. Hình như lúc đó cơ thể của anh ở Luân Đôn có nguy cơ tan thành sương và cô ấy tưởng là anh sắp tiêu rồi. Cô ấy thét lên và làm đứt các dây đàn.

Những giấc mơ kỳ bí

Anh trở lại đúng lúc cô ấy bỏ đi. Cô ấy nói người ta mướn cô ấy chỉ để chơi đàn cho một người hôn mê thôi, chứ đâu có phải để phục vụ cho một con ma! Anh đã đề nghị trả một số tiền gấp đôi nhưng cô ấy không chịu. Tôi nghiệp. Thế mà anh cứ hy vọng cô ấy phải cứng cỏi hơn. Cô ấy làm anh nhớ rất nhiều đến một cô gái khác cũng chơi đàn thụ cầm, có thời đã từng là ánh sáng của đời anh."

Trong một tích tắc, Tacroy trông râu rí hẳn. Rồi anh ta nhoẻn cười trở lại.

"Nhưng anh không thể đề nghị với cô nào trong hai cô gái đó chia sẻ cái chuồng cu nhà anh," anh ta nói. "Cho nên có lẽ chẳng sao cả."

"Thế cuối cùng anh có phải cần đến một cô gái khác nữa không?"

"Chán thế, anh không thể thiếu được. Anh đâu có giống như em được," Tacroy nói. "Một nhà du lịch tinh thần chuyên nghiệp bắt buộc phải có một phương tiện để neo giữ anh ta lại, và âm nhạc là thứ tốt nhất, để gọi hồn anh ta trở về trong

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

trường hợp có rắc rối, giữ cho anh ta ấm, và bảo đảm rằng anh ta không bị ngắt đoạn giữa chừng bởi đám người giao hàng với các loại hóa đơn hay thứ gì tương tự. Cho nên bác của em đã tìm cô gái mới này có hơi vội và một chút. Về độ cứng cỏi thì cô ấy được rồi đấy. Nhưng giọng thì lại như búa bổ, chơi sáo mà cứ như người dùng phấn vạch lên bảng." Tacroy hơi khẽ rùng mình. "Anh có thể nghe thấp thoáng cái âm thanh đó bất cứ khi nào anh lắng nghe."

Christopher cũng nghe thấy đâu đó một âm thanh rin rit, nhưng nó cứ tưởng đó là từ ống tiêu của những người du rắn ngồi xếp hàng dọc theo bờ tường của thành phố ở Bất-Kỳ-Đầu này. Hai anh em lúc này đã trông thấy thành phố. Ở đây rất nóng, nóng hơn cả Xêri Chín. Những bức tường cao trông như vấy bùn và những mái vòm hình thù kỳ lạ phía trên đầu họ lung linh giữa cái nóng, hệt như những đồ vật dưới nước. Đất cát bốc lên thành những đám mây, gần như

Những bức tường cao trông như vấy bùn
và những mái vòm hình thù kỳ lạ

THẾ Giới Phù THỦY

che khuất cái dãy màu trắng bẩn những lão già ngồi xếp bằng thổi ống tiêu ở trước mấy chiếc rổ.

Tacroy phá lên cười.

"Đừng lo. Bác của em không ưa rắn, cũng giống như em thôi."

Thành phố có một cánh cổng cao nhưng lại hẹp. Lúc đến đó, cả hai anh em đều đã bám đầy đất cát và Christopher cứ thế mà gạt mồ hôi nhỏ thành giọt. Tacroy thì có vẻ phơi phới một cách đáng thèm thuồng. Bên trong các bờ tường thậm chí còn nóng hơn nữa. Đó là cái dở duy nhất của một Bất-Kỳ-Đâu tuyệt vời không thể chê vào đâu này.

Những vệ đường phủ bóng râm chứa đầy nghẹt những người là người; đầy những chú dê cùng những sạp hàng tạm bợ bên dưới những cây dù sắc sỡ, do đó Christopher buộc lòng phải đi bộ cùng Tacroy dọc theo dải ánh nắng chói chang ở chính giữa lòng đường. Tất cả mọi người đều cười nói oang oang và vui vẻ tán gẫu với nhau. Không khí đậm đặc

Những giấc mơ kỳ bí

những mùi kỳ lạ, tiếng be be của dê, tiếng cục tác của gà, và một điệu nhạc leng keng nghe rất lạ tai. Tất cả mọi màu sắc đều sáng sủa, và sáng nhất là mấy cái nhà con con trông như nhà búp bê mạ vàng, đứng ở góc phố. Chúng luôn được chất đầy hoa và những đĩa đồ ăn. Christopher nghĩ chúng chắc là nhà của những ông thần rất nhỏ bé.

Một cô gái dưới chiếc dù xanh chói mắt đưa cho Christopher vài chiếc bánh ngọt mà cô ta đang bán. Món bánh trông như chiếc tổ chim móp méo nhúng trong mật ong. Christopher đưa vài miếng cho Tacroy, nhưng Tacroy nói anh ta chỉ nếm được nó theo cách người ta nếm đồ ăn trong mơ, cho dù Christopher có làm cho anh ta rắn lại thêm lần nữa.

"Bác Ralph muốn em bắt về một con dê chứ gì?"

Christopher hỏi khi liếm láp mật ong trên các ngón tay.

"Cỗ xe mà thành công thì tụi mình mới phải thử điều đó," Tacroy nói. "Điều mà

bác của em thực sự mong đợi là con mèo từ một trong mấy ngôi đền. Tui mình phải tìm cho ra đền Asheth."

Christopher đi trước dẫn đường, ra một quảng trường rộng, nơi tập hợp tất cả những ngôi đền lớn dành cho các vị thần. Người đàn ông dưới chiếc dù màu vàng vẫn còn đó, trên các bậc thang của ngôi đền lớn nhất.

"A, đây rồi," Tacroy thốt lên.

Nhưng khi Christopher đang đầy hy vọng, tính bắt chuyện trở lại với người đàn ông với chiếc dù màu vàng, thì Tacroy lại nói:

"Không. Anh nghĩ tốt nhất là tui mình nên đi bọc bên hông để tìm một lối mà chui vào bên trong."

Hai anh em men theo những con đường hẹp bên hông bọc xung quanh ngôi đền. Chẳng hề có cánh cửa nào khác để vào trong đền, cũng chẳng có chiếc cửa sổ nào. Các bức tường đều cao ngất, trông như bám bùn và hoàn toàn trống trơn, không có gì để bám vô, với những đinh

rào nhọn ác hiểm trên bờ tường. Tacroy mừng rõ dừng lại ở lối nhỏ phía sau, nơi ai đó đã đổ bỏ nguyên một ụ bấp cải cũ, rồi ngó lên các đinh rào. Có những ngọn dây leo, bò qua từ bên kia bức tường, xoắn xít giữa những thanh rào.

"Trông hứa hẹn đấy," Tacroy nói rồi đứng tựa vào bờ tường. Bỗng vẻ hờ hở của anh ta chợt bay biến. Trong khoảnh khắc, trông anh đầy thất vọng và khậpү bực bội.

"Gay go rồi," anh nói. "Em đã làm cho anh thành quá rắn, không thể lọt qua đó được, tức chết đi!"

Anh có vẻ ngẫm nghĩ về điều đó rồi nhún vai.

"Dù sao việc này cũng đã được trù tính sẽ là thử nghiệm thứ ba. Bác của em nghĩ rằng nếu em có thể khai đường giữa các thế giới thì em cũng có thể đi xuyên được qua tường. Em có sẵn lòng thử không? Theo em nghĩ, nếu không có anh đi theo thì em vào trong đó mang con mèo ra có được không?"

THẾ GÓI PHÙ THỦY

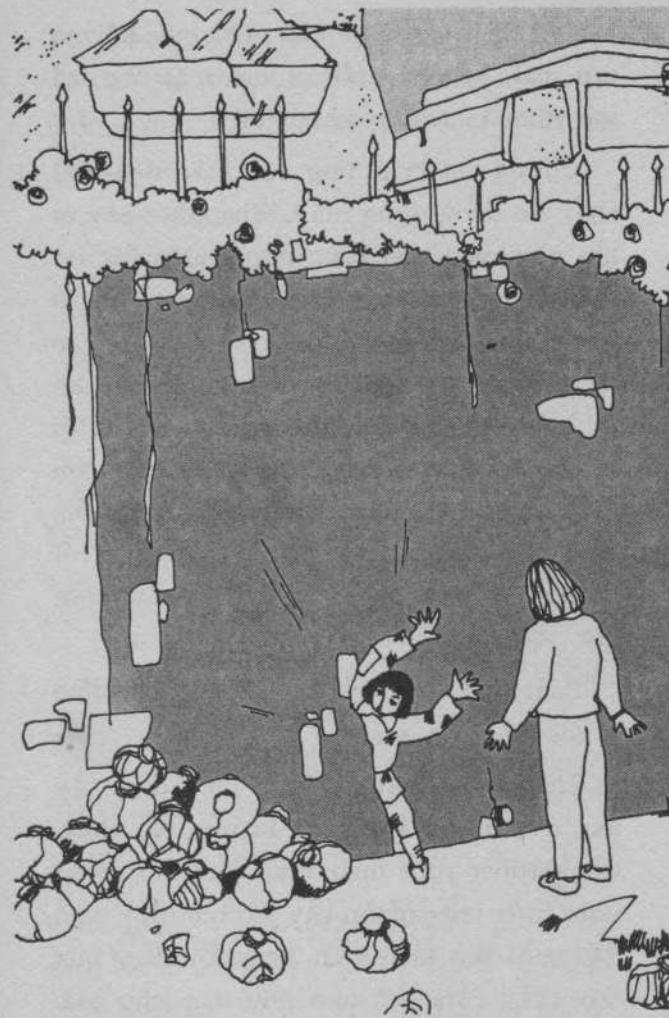
Tacroy có vẻ rất sốt ruột, lo lắng về việc này. Christopher nhìn bức tường một cách trang nghiêm và nghĩ việc này chắc không thể làm được.

"Để em thử," nó nói, chủ yếu là để an ủi Tacroy, rồi bước đến những phiến đá nóng của bờ tường và thử ép mình xuyên qua đá. Sau một hồi, nó bỗng thấy nếu như nó xoay người nghiêng nghiêng trong một tư thế đặc biệt thì nó bắt đầu chìm vào trong đá. Nó quay lại, nhìn khuôn mặt lo lắng của Tacroy, cười khích lệ.

"Một phút nữa em sẽ trở ra."

"Anh không thích để em vào trong đó một mình chút nào," Tacroy nói.

Vừa lúc đó, một âm thanh nghe như một tiếng "PHÚP!" phát ra và Christopher thấy mình đã ở phía bên kia bờ tường, lẩn vào trong đám cây leo. Ánh nắng phía bên đó làm nó chói mắt mất một giây. Nó có thể thấy, nghe và cảm nhận có những thứ đang di chuyển khắp trong chiếc sân phía trước, chạy tránh xa nó bằng dáng điệu vụng trộm, mờ ám khiến nó gần như tê

... nó bắt đầu chìm vào trong đá.

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

liệt vì khiếp sợ. Rắn! Nó nghĩ thế. Rồi nó dụi mắt, hé nhìn, rồi lại dụi mắt tiếp, cố sao nhìn ra chúng là cái gì.

Chúng chỉ là những con mèo đang bỏ chạy do tiếng động mà Christopher gây ra khi đi xuyên qua bức tường. Đến lúc nó thấy được thì phần lớn đám mèo đã ở ngoài tầm với xa lắc. Một số con leo cao tít trên các cây leo, và những con còn lại thì đã phóng đến những cổng vòm tối tăm khắp quanh sân. Nhưng có một con mèo trắng chậm chân hơn những con khác, bị rớt lại, chạy lảng quăng một cách rối trí và hơi nặng nề trong bóng râm một góc sân.

Phải tóm con này thôi. Christopher lao ra để bắt con mèo.

Thấy Christopher dứt ra khỏi đám cây leo, con mèo trắng phát hoảng. Nó chạy. Christopher rượt theo, chui qua một cổng vòm lủng lẳng nhiều cây leo hơn nữa, vào đến một sân khác mát hơn, rồi chạy qua một cánh cổng với tấm rèm thay cho cửa. Con mèo trườn quanh tấm rèm. Christopher

Những giấc mơ kỳ bí

gạt phăng tấm rèm, chộp xuống, để rồi phát hiện rằng phía sau rèm còn tối đen hơn - đến mức khiến mắt nó lòa đi lần nữa.

"Ngươi là ai?"

Một giọng nói cất lên từ bóng tối. Âm điệu của giọng nói ấy vừa ngạc nhiên, vừa ngạo mạn.

"Ngươi không được phép vào đây."

"Còn cô là ai?" Christopher thận trọng hỏi lại, trong lòng chỉ mong sao nhìn ra được cái gì đằng sau vầng sáng chói màu xanh lam và xanh lục kia.

"Dĩ nhiên ta là Thánh Nữ," giọng nói vang lên. "Ta là hiện thân của Asheth. Ngươi làm gì ở đây? Từ đây cho đến ngày Lễ Hội, ta không thể tiếp bất cứ ai ngoài các thầy tế nữ."

"Tôi chỉ vào đây để bắt con mèo thôi," Christopher nói. "Bắt xong tôi ra liền."

"Ngươi không được phép bắt mèo," Thánh Nữ nói. "Mèo là vật thiêng đối với Asheth. Hơn nữa, nếu Bethi là con mèo

TẾT Grati Phù Thủy

mà người muốn bắt thì ta báo cho người biết, nó chính là con mèo của ta, và nó lại sắp có mèo con nữa rồi."

Mắt của Christopher đang điều chỉnh dần. Cố nhìn vào góc phòng, nơi phát ra giọng nói, nó đã lờ mờ thấy một người chỉ trạc cỡ nó đang ngồi trên một thứ gì đó như là một chồng gối, vuốt ve chiếc lưng trắng của con mèo mà lúc này đang nép vào tay người đó.

"Hãy đứng yên tại chỗ," Thánh Nữ nói, "nếu không ta sẽ gọi lửa giáng xuống người!"

Christopher rất ngạc nhiên thấy mình không thể rời khỏi nơi đang đứng. Nó di chân để kiểm tra. Hai bàn chân trần của nó như bị dính chặt vào đá lót sàn bằng keo cao su đặc. Trong lúc di chân, mắt nó cũng đã bắt đầu trông thấy được rõ ràng hơn.

Thánh Nữ là một cô bé có khuôn mặt tròn trịa, trông rất bình thường với mái tóc dài màu lông chuột. Cô bé mặc một bộ đầm cộc tay màu nâu gỉ sét và đeo

nó đã lờ mờ thấy một người chỉ trạc cỡ nó...

rất nhiều nữ trang bằng ngọc lam, bao gồm ít nhất mười hai vòng đeo tay và một vương miện nhỏ nạm ngọc lam. Trông cô bé như nhỏ hơn Christopher chút ít – quá trẻ để có đủ khả năng cột chân ai đó xuống sàn nhà. Christopher rất ngạc nhiên và thích thú.

“Bạn làm cách nào hay vậy?” nó hỏi.

Thánh Nữ nhún vai.

“Quyền năng của kẻ hiện thân cho Asheth,” cô bé đáp. “Ta được chọn trong tất cả các ứng viên khác vì ta là người nữ tốt nhất cho quyền năng của người. Asheth đã chọn ta bằng cách ban cho ta dấu hiệu của một con mèo trên chân ta. Coi đây.”

Cô bé nghiêng hẳn người trên những chiếc gối, duỗi thẳng về phía Christopher chiếc chân trần deo vòng kiềng. Mu bàn chân có một vết bớt lớn. Christopher nghĩ cái vết ấy trông chẳng giống con mèo lắm, mặc dù nó đã phải trợn to cả mắt nhìn, tới mức nó thấy mặt mình có vẻ hơi giống anh Tacroy.

“Ngươi không tin ta,” Thánh Nữ nói, giọng khá bức bối.

“Tôi cũng không biết nữa,” Christopher nói. “Trước nay tôi chưa bao giờ gặp một Thánh Nữ. Thế Thánh Nữ thì làm việc gì?”

“Ta ở ẩn trong đền, trừ một ngày duy nhất mỗi năm, là ngày ta ngồi xe băng khắp thành phố và ban phước,” Thánh Nữ nói.

Christopher nghĩ việc này coi bộ không hấp dẫn lắm, nhưng trước khi nó kịp nói ra thì Thánh Nữ đã bỗ sung:

“Quả thật việc đó không vui lắm, nhưng phải như vậy thôi một khi đã được tôn kính giống như ta đây. Hiện thân của Asheth bắt buộc phải là bé gái, ngươi cũng thấy đó.”

“Thế khi nào bạn lớn lên thì bạn có thôi làm Asheth được không?” Christopher hỏi.

Thánh Nữ cau mày. Rõ ràng là cô bé không biết chắc được chuyện này.

"Này nhé, hiện thân của Asheth không bao giờ là người lớn, cho nên ta cũng ngỡ như thế... nhưng họ không hề nói cho ta biết."

Khuôn mặt tròn trịnh trọng của cô bé chợt sáng lên.

"Đó là điều phải chờ xem, đúng không Bethi?" cô bé nói, tay vuốt ve con mèo trắng.

"Nếu tôi không được bắt con mèo này thì bạn cho tôi bắt con khác được không?" Christopher hỏi.

"Còn tùy," Thánh Nữ đáp. "Ta nghĩ ta cũng không được phép mang chúng cho ai đâu. Thế ngươi muốn bắt nó để làm gì?"

"Bác của tôi muốn có một con mèo," Christopher trình bày. "Chúng tôi đang làm một thí nghiệm để thử coi tôi có đưa được một con vật sống từ Bất-Kỳ-Đâu của bạn về Bất-Kỳ-Đâu của tôi hay không. Của bạn là Mười còn của chúng tôi là Mười Hai. Và việc leo qua Điểm-Nằm-Giữa rất khó khăn, cho nên nếu như bạn

dể tôi bắt một con mèo thì bạn làm ơn cho tôi mượn luôn một chiếc giỏ có được không?"

Thánh Nữ cân nhắc.

"Có cả thảy bao nhiêu Bất-Kỳ-Đâu?" cô bé hỏi theo lối thẩm tra.

"Hàng trăm," Christopher đáp, "nhưng anh Tacroy lại nghĩ chỉ có mười hai."

"Các thầy tế nữ bảo rằng hiện người ta mới tìm ra có mười hai Nơi Khác" Thánh Nữ gật đầu nói. "Nhưng Mẹ Proudfoot⁽¹⁾ quả quyết rằng có nhiều hơn thế nhiều. Phải rồi, ngươi làm cách nào chui được vào đền vậy?"

"Xuyên qua tường," Christopher đáp. "Chẳng ai thấy tôi cả."

"Vậy ngươi có thể chui ra chui vô tùy ý sao?"

"Quá dễ!" Christopher nói.

"Tốt," Thánh Nữ nói.

Cô bé thả con mèo trắng xuống gối rồi

1. Proudfoot: Prao-phút.

TẾT GIÓI PHÙ THỦY

nhảy bật dậy, làm tất cả các món nữ trang khua loảng xoảng.

"Ta sẽ đổi cho ngươi một con mèo," cô bé nói. "Nhưng trước tiên ngươi phải thề nhân danh Thánh Nữ là sẽ trở lại đây và đem đến cho ta thứ mà ta muốn trao đổi, nếu không ta sẽ để cho chân ngươi dính luôn dưới sàn và hét gọi Cánh-Tay-Cửa-Asheth đến giết ngươi."

"Tôi thề," Christopher nói. Nhưng vây cũng chưa đủ. Thánh Nữ móc hai ngón cái vào các vòng nữ trang rồi lạnh lùng nhìn. Thánh Nữ thật ra hơi thấp hơn Christopher, nhưng điều này chẳng hề làm ánh mắt cô bé kém ấn tượng hơn chút nào.

"Tôi thề nhân danh Thánh Nữ rằng tôi sẽ trở lại với thứ mà bạn muốn để đổi lấy con mèo... Nói vậy được chưa?" Chistopher nói. "Giờ thì bạn muốn gì nào?"

Thánh Nữ sẽ đòi gì để đổi lấy con mèo?

Liệu Christopher có mang được con mèo qua trót lọt không?

Một âm mưu đen tối được phát giác.
Nhưng đó là gì?

Mời bạn đón xem tập 7:
"CUỘC GIẢI THOÁT LƯƠNG THIỆN"

CÂU LẠC BỘ

Tiên cá

Dân di biển kể rằng họ thường gặp nàng tiên cá đẹp tuyệt vời ngồi trên các tảng đá và bãi cát ngầm dọc bờ biển. Mái tóc dài của cô là những sợi rong mềm mỏng. Từ eo trở xuống là đuôi cá có vảy bạc lóng lánh. Tiên cá có giọng hát hồn hồn, lôi cuốn các chàng thủy thủ bằng những làn điệu du dương. Mỗi khi thủy thủ nhìn thấy được tiên cá, thì gần như ngay sau đó sẽ có trận bão xảy ra, đánh đắm tàu. Các nàng tiên cá sống trong thủy cung dưới lòng biển, nơi họ cầm giữ những tù nhân thủy thủ để cùng nhau hưởng vẻ đẹp của đại dương. Tiếng Việt gọi họ là tiên cá hoặc nhân ngư; trong các nền văn hóa khác, họ được gọi bằng nhiều tên như là Mermaid, Sirens, Tritons, Melusines, v.v..

Theo nhiều nhà sinh vật học, ngư nhân là động vật có thật chứ không phải huyền thoại. Vài loại bò biển như cá nược và lợn biển, và động vật chân có màng như hải cẩu, trông từ xa dáng vóc cũng khá giống ngư nhân. Những năm đầu thập niên 1980, các nhà khảo cổ học đã báo cáo rằng tại bờ biển New Ireland ở xứ New Guinea có một loại động vật có vú sống dưới biển mà từ nào tới giờ ít ai biết. Thổ dân ở đó gọi nó là Pishmeri, có nghĩa là tiên cá. Họ tả rằng phần dưới của Pishmeri trông như đuôi cá và phần trên có đầu và thân giống người, ngay cả cặp vú. Năm 1985 ông Oberon Zell, một nhà sinh vật học biển, đến New Ireland để quay phim và xác thực nàng tiên cá Pishmeri. Thì ra các nàng tiên cá chẳng là ai khác hơn loài cá nược Ấn-Thái bình dương.

Trò chơi: Viết thư bằng mã số nhị nguyên

Ba mẹ của Christopher thường xuyên nhắn tin với nhau qua những mẩu giấy và nhờ người giúp việc chuyển. Ông bà quên mất rằng những mẩu nhắn tin than phiền về người giúp việc bị đọc tuốt luốt và hậu quả là họ bị đâm gia

nhân liên tục bỏ đi.

May thay, bác Ralph có biết chút ít về hệ nhị nguyên, dùng loạt số 0 và 1 để tính toán và viết mã trong máy vi tính. Dùng mã số nhị nguyên, ba mẹ của Christopher tha hồ đốp chát qua lại trong thư mà không sợ bị đọc lén. Có lẽ nhờ vậy mà cô Bell, Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-CÙng, chưa bỏ đi?

Dựa theo bảng Số Nhị Nguyên và Chữ Cái, bạn hãy:

1) chuyển mẫu nhẫn tin của bà Chant sang hệ số nhị nguyên, và

2) giải mã mẫu nhẫn tin của ông Chant sang tiếng Việt. Để mẫu nhẫn tin không bị chậm trễ, bạn không cần quan tâm đến các dấu trong tiếng Việt. Ví dụ, “Tôi thích hát” tức là “Toi thich hat” và ngược lại.

Số Nhị Nguyên Chữ Cái

11000	a
00110	n
10011	b
00011	o
01110	c
01101	p

10010	d
11101	q
10000	e
01010	r
10110	f
10100	s
01011	g
00001	t
00101	h
11100	u
01100	i
01111	v
11010	j
11001	w
11110	k
10111	x
01001	l
10101	y
00111	m
10001	z

1) Đề nghị ông Chant lưu ý rằng chị giúp việc mới phụ trách việc rửa chén đã than phiền về thức ăn thừa còn lại quá nhiều trên

dĩa của mình. Yêu cầu ông Chant liếm dĩa thật sạch trước khi rời bàn ăn.

2) 00111 01100 01010 11000 00110 10010
 11000 00111 10000 00110 , 00001 00011
 01100 10010 11000 01110 00011 01011
 11000 00110 01011 10010 01100 11000
 00110 00101 11100 00110 01011 01111
 01100 00001 00101 11100 01110 11000
 00110 10011 01100 01110 00101 11000
 10101 11110 00101 00011 00110 10000
 00110 10010 01100 11000 11110 00101
 00011 00110 01011 10010 11100 00011
 01110 10100 11000 01110 00101 . 10101
 10000 11100 01110 11000 11100 11000
 00110 00101 10010 11000 11100 10011
 10000 01101 10111 11000 01100 10011
 01100 00110 00101 01110 00101 11100
 11000 01001 11100 11000 11110 00101
 01100 00110 11000 11100 11000 00110 .

GÓC ẢO THUẬT

Bốn tên trộm

Có bốn tên trộm lần lượt lén vào đền Asheth để ăn cắp mèo.

May thay cả bọn đều vượt qua được dám vê binh của Thánh Nữ Asheth.

Sáng hôm sau, khi phát giác ra vụ trộm, Thánh Nữ giận dữ ra lệnh truy lùng bốn tên trộm.

Biết rằng nếu bị tóm cổ, họ sẽ chịu những hình phạt khủng khiếp của Asheth, bốn tên trộm bèn mướn một lão phù thủy giúp họ nhập hồn vào trong 4 lá bài J (con bồ).

Không đoán ra được rằng bốn tên trộm lại đang núp trong 4 lá bài J, sau nhiều ngày tìm kiếm, Asheth đành phải nhờ đến tài phù phép của bạn.

Nhờ lực thần giao cách cảm, bạn tìm thấy bộ bài trong nhà của lão phù thủy kia. Bạn xào bài và gõ đũa phép, tự dựng 4 lá bài J hiện nguyên hình. Thế là Thánh Nữ Asheth tóm cổ được bốn tên ăn trộm mèo và hậu tạ bạn vô cùng hậu hĩnh.

Vật liệu:

1 bộ bài

Chuẩn bị:

Đặt sẵn 4 lá bài J lên trên cùng của

cỗ bài. Lấy ra 4 lá bài bất kỳ và đặt chúng trên 4 lá bài J. Mặt của tất cả các lá bài úp xuống. Lúc xào bài, bàn tay cầm cỗ bài giữ 8 lá bài này bằng ngón tay cái và ngón tay giữa, và bàn tay kia liên tục xào bài. Bạn giả đò xào bài nhiều lần cho tới khi toàn bộ cỗ bài nằm dưới 8 lá bài này.

Trình diễn:

Đặt bộ bài đã được xào trên một mặt phẳng. Bạn bắt đầu kể câu chuyện:

- "Có bốn tên trộm vào đền Asheth để ăn trộm mèo. Tên trộm thứ nhất ôm con mèo chạy ra và vệ binh không bắt được tên đó." Bạn lật ra lá bài trên cùng cho khán giả xem. Đó là 1 lá bài thường.

- "Nửa đêm sau, một tên trộm thứ nhì ôm mèo chạy ra, vệ binh của Asheth rượt theo nhưng không bắt được." Bạn lật ra lá bài trên cùng. Đó là 1 lá bài thường.

- "Đêm kế tiếp vệ binh canh phòng cẩn mật hơn ở các cửa. Nửa đêm tên trộm thứ ba xông khỏi mê qua khe cửa, khiến các vệ binh bị hôn mê và gục xuống. Tên trộm chui vào và ôm mèo tẩu thoát." Bạn lật ra lá bài trên cùng. Đó là 1 lá bài thường.

HÌNH 1
CHO KHÁN GIẢ XEM 4 CON BỐI

- "Đêm hôm sau các vệ binh deo khẩu trang để phòng khí độc và họ đứng gác ở mọi cửa. Tên trộm thứ tư đào đường hầm từ ngoài đi thẳng vào phòng nuôi mèo.

Hắn ôm mèo bò ra ngoài. Vệ binh của Asheth để lọt mất tên trộm thứ tư." Bạn lật ra lá bài trên cùng. Đó là lá bài thường cuối cùng.

- "Hôm nay Thánh Nữ Asheth thỉnh ta đến đây để tóm đầu bốn tên trộm. Ta sẽ vận hết thần lực để giúp đỡ ngài. Ubinam gentium!" Bạn gõ đúp phép trên cỗ bài và lật ra 4 lá bài J nằm trên cùng. Giơ lên cho khán giả xem và cúi chào.

Đáp án của viết thư bằng số nhị nguyên

```

1) 10010 10000 00110 01011 00101 01100
00011 00110 01011 01110 00101 11000
00110 00001 01001 11100 11100 10101
01010 11000 00110 01011 01110 00101
01100 01011 01100 11100 01101 01111

```


01100 10000 01110 00111 00011 01100
 01101 00101 11100 00001 01010 11000
 01110 00101 01111 01100 10000 01110
 01010 11100 11000 01110 00101 10000
 00110 10010 11000 00001 00101 11000
 00110 01101 00101 01100 10000 00110
 01111 10000 00001 00101 11100 01110
 11000 00110 00001 00101 11100 11000
 01110 00011 00110 01001 11000 01100
 11101 11100 11000 00110 00101 01100
 10000 11100 00001 01010 10000 00110
 10010 01100 11000 01110 11100 11000
 00111 01100 00110 00101 . 10101 10000
 11100 01110 11000 11100 00011 00110
 01011 01110 00101 11000 00110 00001
 01001 01100 10000 00111 10010 01100
 11000 00001 00101 11000 00001 10100
 11000 01110 00101 00001 01010 11100
 00011 01110 11110 00101 01100 01010
 00011 01100 10011 11000 00110 11000
 00110 .

2) Miranda mến, tôi đã cố gắng liếm dĩa nhưng vì thức ăn bị cháy khô nên dĩa không được sạch. Yêu cầu anh đầu bếp xài bình chữa lửa khi nấu ăn.

Danh sách thành viên Câu lạc bộ Phù thủy nhỏ

- 133. Trương Thu Giang**, 120/9 Mạc Đĩnh Chi, P.4, Vũng Tàu. **134. Dương Xuân Quang**, 19 ngõ Đông Xuyên, Phố Huế, Q. Hai Bà Trưng, Hà Nội. **135. Nguyễn Ngọc Quỳnh Chi**, 112/2B Nguyễn Văn Nghi, P.5, Q. Gò Vấp, Tp. Hồ Chí Minh. **136. Võ Ngọc Bảo Châu**, 65/9 Hồ Văn Huê, P.9, Q. Phú Nhuận, Tp. Hồ Chí Minh. **137. Tạ Đình Dương**, 66/38 Phan Sào Nam, P.11, Q. Tân Bình, Tp. Hồ Chí Minh. **138. Trương Lê Hà**, 125 đường Hoàng Liên, phường Cốc Lếu, thị xã Lào Cai, Lào Cai. **139. Trương Quế Chi**, 161 Trần Phú, P.4, Q.5, Tp. Hồ Chí Minh. **140. Lê Minh Thùy**, 121/113 Trần Nguyên Hãn, Q. Lê Chân, Hải Phòng. **141. Nguyễn Bạch Kim**, 65F Long Nguyên, thị trấn Long Điền, Bà Rịa Vũng Tàu. **142. Nguyễn Tường Vi**, 482/1/11 Điện Biên Phủ, P.11, Q.10, Tp. Hồ Chí Minh. **143. Đỗ Thị Cẩm Hương**, 20/2 khu Phước Hải, Long Thành, Đồng Nai. **144. Vũ Quyết**, 13 C 73 phường Trại Chuối, Hồng Bàng, Hải Phòng. **145. Vũ**

Tất Đạt, 167 Đồng Nai, Nha Trang, Khánh Hòa. **146. Nguyễn Trí Hiển**, 770 Trần Hưng Đạo, P.7, Q.5, Tp. Hồ Chí Minh. **147. Nguyễn Khôi Nguyên**, 258B Trương Định, P.6, thị xã Bến Tre, Bến Tre. **148. Nguyễn Thị Hải Vân**, 45B Phan Đình Phùng, TP Đà Lạt, Lâm Đồng. **149. Tô Thị Hoài**, tổ 4, khu Vĩnh Thông, thị trấn Mạo Khê, Đông Triều, Quảng Ninh. **150. Lý Thị Kim Huệ**, tổ 21, phố Hữu Nghị, phường Xuân Khanh, thị xã Sơn Tây, Hà Tây.

(Danh sách còn tiếp tục ở các tập sau)

Thế nhé,

Thư từ về cho Câu lạc bộ, xin các bạn ghi rõ:

Câu lạc bộ PHÙ THỦY NHỎ

Nhà xuất bản Trẻ, 161B Lý Chính Thắng,
q. 3, tp. Hồ Chí Minh

Hẹn gặp lại các bạn vào kỳ tới

n. h. Ý Nhi

NỘI DUNG

CHƯƠNG MỘT	7
CHƯƠNG HAI	33
CHƯƠNG BA	59
CHƯƠNG BỐN	84

THẾ GIỚI PHÙ THỦY

DIANA WYNNE JONES

ANH VIỆT dịch

Chịu trách nhiệm xuất bản:

Lê Hoàng

Biên tập:

Phan Thị Vàng Anh

Vẽ bìa:

Trí Đức

Minh họa:

Chí Nam

Sửa bản in:

Thu Phương

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

161B Lý Chính Thắng - Quận 3 - Thành phố Hồ Chí Minh
ĐT: 9316289 - 9317849 - 9316211 - 8465595 - 8465596
Fax: 84.8.8437450 - E-mail: nxbtre@hcm.vnn.vn

CHI NHÁNH NHÀ XUẤT BẢN TRẺ TẠI HÀ NỘI

40 Láng Hạ - Quận Đống Đa - Hà Nội
ĐT: (04) 7762128 - Fax: (04) 8357444
E-mail: vanphongnxbtre @hn.vnn.vn

In 5.000 cuốn, khổ 11 x 18cm tại Nhà in Thanh Niên, 62
Trần Huy Liệu - Q.PN - TP. HCM - ĐT : 8440038 -
8445308. Số đăng ký kế hoạch xuất bản 772/119-CXB
do Cục xuất bản cấp ngày 12/07/2002 và giấy trích
ngang KHXB số 1311/2002. In xong và nộp lưu chiểu
tháng 2 năm 2003.

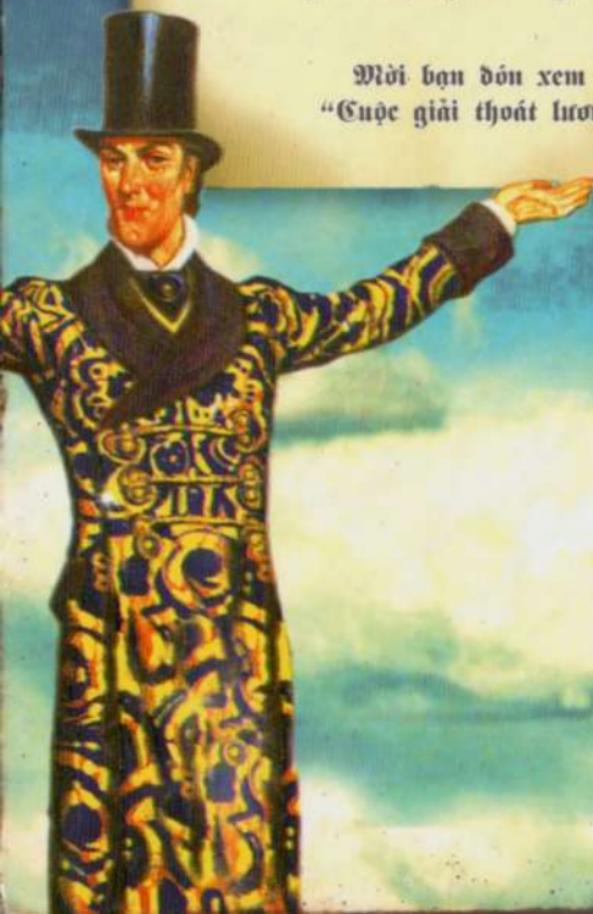
GỐI PHÙ THẾ THỦY

Thánh Nữ sẽ đòi gì để đổi láy con mèo?

Liệu Christopher có mang được con mèo qua trót lọt không?

Một ám mưu đen tối được phát giác. Nhưng đó là gì?

Mời bạn đón xem tập 7:
“Cuộc giải thoát lương thiện”

TG phù thủy 6

8 934974 008545
Giá : 4.500đ

THẾ GIỚI PHÙ THỦY

Thánh Nữ sẽ đòi gì để đổi lấy con mèo?

Viện Christopher có mang được con mèo qua trốt lợt không?

Một ám mưu đen tối được phát giác. Nhưng đó là gì?

Mời bạn đón xem tập 7:
"Cuộc giải thoát lương thiện"

TG phái đoàn
8 934574 000040
Gia : 4.500đ

DIANA WYNNE JONES

6

THẾ GIỚI PHÙ THỦY

DIANA WYNNE JONES

THẾ GIỚI PHÙ THỦY

6

Tập 6

NHỮNG
GIẤC MƠ
KỲ Bí

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ